

นักเดินทางที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก
จัดทำรายงานโดย โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย

รายงานฉบับนี้ขออุทิศให้แก่เด็กที่เราให้การช่วยเหลือในประเทศกัมพูชา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประเทศไทย และประเทศเวียดนาม

นักเดินทางที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก

ISBN: 978-616-361-180-2

ลิขสิทธิ์ © ๒๕๕๗ มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

การนำเสนอใดๆ ของเอกสารนี้ไปเผยแพร่ สามารถทำได้โดยต้องมีกิตติกรรมประกาศตามความเหมาะสม

www.childsafetourism.org

childsafetourism@wvi.org

รายงานการศึกษานี้ ประสานงานโดยอาร์ดี คาปุรอาฟรุซ คาวีอานี จอห์นสันและเวรีที โควาล จากโครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัย
ของศุภนิมิตการศึกษาวิจัยจัดทำโดย ดร. เอมี แมทธิวส์ มหาวิทยาลัยเวสเทิร์นซิดนีย์
เขียนรายงานโดย ดร.เอมี แมทธิวส์ บรรณาธิการโดย อาร์ดี คาปุร, อาฟรุซ คาวีอานี จอห์นสันและเวรีที โควาล
ออกแบบโดย คิม เวียน ฮา

ขอขอบคุณรูปภาพจาก: ศุภนิมิต / วันนิธ ทัช, อัลเบิร์ต ยู, วิชเฮคา ซก, สเวน เทียม เล, จอน วาเรน.

โครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัย ริเริ่มโดยกรมการค้าและกิจการต่างประเทศ รัฐบาลออสเตรเลีย
ความเห็นใดๆ ในเอกสารฉบับนี้เป็นความเห็นของผู้เขียนเท่านั้นและไม่จำเป็นต้องเป็นความเห็นของรัฐบาลออสเตรเลีย

นักเดินทางที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก

จัดทำรายงานโดย โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย

กิตติกรรมประกาศ

โครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัยขอขอบคุณ ดร.เอมี แมทธิวส์และมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น ซิดนีย์ที่ได้ดำเนินการวิจัยและเขียนรายงานวิจัยฉบับนี้

ทางโครงการขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถาม และผู้เข้าร่วมการให้สัมภาษณ์ที่สละเวลาอย่างมาก เพื่อเข้ามามีส่วนร่วมในการศึกษาวิจัยนี้

โครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัย ขอขอบคุณบรรดาหน่วยงานธุรกิจต่างๆตามรายการข้างล่าง ซึ่งได้สนับสนุนการศึกษานี้ด้วยการเผยแพร่ผลการศึกษานี้ไปให้ลูกค้าของตน ความพยายามร่วมกันของทุกภาคส่วน เป็นสิ่งสำคัญมากที่จะก่อให้เกิดความตระหนักรู้ในเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก และทำให้มั่นใจว่าเด็กนั้นจะปลอดภัยจากอันตรายที่อาจเกิดขึ้นตามสถานที่ต่างๆในแหล่งท่องเที่ยว

อินเทอร์พิด แทรเวล
โรงแรมอลอฟท์
โรงแรมฮอลิเดย์อินน์สิลม
โรงแรมเรมแบรนต์
นวลัยริเวอร์รีสอร์ท
ฮอสเทลสุข 11
เลกซี่ สวีทส์
โกldenทิวลิปเมดิซีนสวีทส์
โรงแรมรามาดา ดิมา มักกะสัน
ภัตตาคารแซด
สำนักงานท่องเที่ยว เยลโล่สตาร์ 88
คูรานาอินน์
โดมอนด์เฮาส์
โรงเรียนสอนทำอาหารและภัตตาคาร เมโคดี
โซคูลแตรเวล
ไฮ บางกอก

สารบัญ

iv	กิตติกรรมประกาศ
vi	อธิบายวลีสำคัญ
2	บทสรุปสำหรับผู้บริหาร
4	ภูมิหลังของการศึกษาวิจัย
6	วัตถุประสงค์และระเบียบวิธีวิจัย
7	ข้อจำกัดต่างๆ
7	ผู้มีส่วนร่วมในการศึกษาวิจัย
8	ข้อค้นพบที่สำคัญ
8	ความตระหนักรู้ของนักท่องเที่ยวในเรื่องการแสวงประโยชน์จากเด็ก ในการท่องเที่ยว
10	การได้พบและมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในท้องถิ่นของนักท่องเที่ยว
13	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวต่อการแสวงประโยชน์จากเด็ก
14	การตอบสนองของนักท่องเที่ยวต่อการแสวงประโยชน์จากเด็ก
17	บทบาทของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและรัฐบาล
19	การตอบสนองของนักท่องเที่ยวต่อการสื่อสารเรื่องการท่องเที่ยว ที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก
22	สรุป
25	ข้อเสนอแนะ
26	เอกสารอ้างอิง (References)
28	ภาคผนวก
28	1: คุณลักษณะตามสภาพประชากรศาสตร์ของกลุ่มผู้เข้าร่วมงานศึกษาวิจัย
32	2: แบบสำรวจภาษาอังกฤษ
35	3: หัวข้อสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

อธิบายวลีสำคัญ

‘ความรุนแรงต่อเด็กและการแสวงประโยชน์จากเด็ก’ รวมถึงความรุนแรงทางร่างกาย ทางเพศ ทางอารมณ์และการทอดทิ้งเด็กที่ได้รับความรุนแรงมักได้รับความรุนแรงมากกว่าหนึ่งแบบและรับความรุนแรงซ้ำในปริมาณที่เพิ่มขึ้น

‘เด็กและผู้เยาว์’ หมายถึงบุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปี ตามกฎหมายระหว่างประเทศคำว่า ‘ผู้เยาว์’ หมายถึงช่วงเวลาที่ย้ายจากภาวะเด็กไปสู่ภาวะผู้ใหญ่ และหมายรวมถึงบุคคลที่อายุมากกว่า 15 ปีขึ้นไป

‘การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก’ เป็นการท่องเที่ยวที่ตระหนักถึงผลกระทบต่อเด็ก (ทั้งทางตรงและทางอ้อม) และมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นให้เกิดภาวะแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กทำให้มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวน้อยที่สุดในด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคม

‘การท่องเที่ยวแบบมุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก’ บางครั้งวลีนี้ใช้บรรยายถึงการที่นักท่องเที่ยว นักเดินทาง หรือชาวต่างชาติอาศัยอยู่ในประเทศ มีพฤติกรรมที่มุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็กในประเทศที่ตนไปเที่ยว หรือไปพำนักอยู่นั้น วลีนี้ไม่ได้สะท้อนการกระทำที่ผิดกฎหมายและความรุนแรงของการกระทำดังกล่าว ดังนั้นจึงควรใช้วลี ‘การแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กในธุรกิจเดินทางและท่องเที่ยว’

‘การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า’ เป็นสถานที่ซึ่งมีบริการด้าน ‘ที่พักอาศัย’ อนุญาตให้นักท่องเที่ยวเข้าไปเยี่ยมเยียน และบางครั้งก็ให้เด็กที่อาศัยอยู่ที่นั่นคอยทำงานให้บริการแก่นักท่องเที่ยว การให้บริการด้าน ‘ที่พัก’ หรือแบบ ‘สถาบัน’

เป็นการช่วยเด็กที่ไม่ใช่อยู่บนพื้นฐานของครอบครัว ปัจจุบันทั่วโลกมีหลักฐานยืนยันแล้วว่าการดูแลเด็กโดยครอบครัวหรือชุมชนนั้นเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเด็ก การดูแลโดยสถาบันควรจะเป็นแหล่งสุดท้ายและเป็นแค่ที่พักอาศัยชั่วคราวเท่านั้น แม้กระนั้นก็ตามสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าในภูมิภาคนี้กลับมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นจนมีบางคนยืนยันว่าเรื่องนี้ น่าจะเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ‘การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า’ จึงเป็นอันตรายและก่อความเสียหายต่อความเป็นอยู่ของเด็กทั้งทางสังคม กายภาพ และสภาพจิตใจ

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

รายงานนี้นำเสนอข้อค้นพบสำคัญของการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวในกรุงเทพฯ ประเทศไทย ระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม 2013 รายงานการศึกษานี้ มีพื้นฐานจากการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก : ในมุมมองของนักท่องเที่ยว (ศุภนิมิต2012) แต่ได้ศึกษาลึกลงไป ในมุมมองของนักท่องเที่ยวในเรื่องเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์จากเด็กที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของประเทศกัมพูชา ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประเทศไทย และประเทศเวียดนาม รายงานนี้ประเมินปฏิกิริยาของนักท่องเที่ยวต่อการสื่อสารในเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กด้วยการสำรวจและสัมภาษณ์ครอบครัวนักท่องเที่ยว 268 คนจากทั่วโลกซึ่งแตกต่างกันทั้งอายุ เพศ และภูมิหลังทางสังคม นักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมการศึกษานี้ได้มาอยู่ในประเทศไทยเป็นระยะเวลาที่แตกต่างกัน หลายคนได้เดินทาง (หรือกำลังจะเดินทาง) ไปยังสถานที่ต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และอื่นๆ

ข้อค้นพบสำคัญจากงานศึกษาวิจัยนี้แสดงว่า

- 1. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ (76%) ทราบดีถึงเรื่องการแสวงหาประโยชน์จากเด็กในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้** นักท่องเที่ยวหลายคนชี้แหล่งท่องเที่ยวที่มีภาพลักษณ์ในทางลบ ขณะที่พวกเขาถูกถึงปัญหานักท่องเที่ยวอธิบายว่าพวกเขาได้ความรู้ผ่านทางสื่อ วัฒนธรรมที่นิยมกันและ/หรือปากต่อปากก่อนเขาไปถึงแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่อ้างถึงการแสวงหาประโยชน์จากเด็กตามวิธีรุนแรงซึ่งได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง เช่น ‘การค้าเด็ก’ และ ‘การท่องเที่ยวแบบมุงมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก’ นักท่องเที่ยวบางคนก็นึกถึงนักท่องเที่ยวบางประเภท เช่น ‘พวกที่ชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก’ แสวงหาประโยชน์หรือ ‘นักท่องเที่ยวเพื่อเพศสัมพันธ์’ น้อยรายที่จะตระหนักถึงความรุนแรงในแงุ่มุมที่หลากหลายและความเป็นจริงที่ว่าพฤติกรรมต่างๆ ของนักท่องเที่ยว เช่น การให้เงินกับเด็กขอทาน หรือ ‘การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า’ ก็อาจทำให้เด็กและผู้เยาว์มีความเสี่ยงต่อการถูกแสวงหาประโยชน์ได้เช่นกัน
- 2. นักท่องเที่ยวเกือบทั้งหมด (95%) ที่ได้พบเด็กพื้นเมือง และได้พบปะ พูดคุยกันหลายครั้งทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกสลดใจ รู้สึกผิด ห่วงใย และผิดหวัง** ในบางกรณี นักท่องเที่ยวเฝ้าปากปรารภว่าจะทำอะไรได้มากกว่าที่ทำอยู่ เพื่อช่วยเหลือในบางกรณี เขาก็แสดงออกถึงความหงุดหงิดที่ภายในส่วนของท้องถิ่นเองไม่มีการช่วยเหลือต่อสู้กับการแสวงหาประโยชน์จากเด็ก นักท่องเที่ยวจำนวนมากรู้สึกสลดใจ เมื่อเห็นเด็กๆ ทำงานอยู่บนถนนหรือออกมาขอทาน จนบางคนถึงกับพูดว่าการมาเยือนภูมิภาคนี้ของตนจะดีขึ้นมากถ้าได้เห็นเด็กๆ ได้รับการคุ้มครองจากความเสี่ยงหรืออันตรายมากกว่านี้
- 3. ประสบการณ์เดินทางที่ผ่านมาของนักท่องเที่ยว และ/หรือภูมิหลังทางสังคม วัฒนธรรม มีอิทธิพลต่อปฏิกิริยาของนักท่องเที่ยวต่อการแสวงหาประโยชน์จากเด็กในการท่องเที่ยว** นักท่องเที่ยวบางกลุ่มตกใจน้อยกว่าเมื่อได้ทราบปัญหานี้ เนื่องจาก

ประสบการณ์ที่ผ่านมาโดยการเดินทางในภูมิภาคหรือในประเทศกำลังพัฒนาอื่นๆ นักท่องเที่ยวจากเอเชียบางกลุ่มไม่แสดงอาการแปลกใจมากนัก โดยเฉพาะถ้าประเทศของตนเองก็มีปัญหาแบบเดียวกัน

4. นักท่องเที่ยวอยากช่วยเด็กที่เขาเชื่อว่ากำลังอยู่ในภาวะเสี่ยง แต่หลายคนก็สับสนว่าควรจะทำอย่างไรดี ปฏิกริยาของนักท่องเที่ยวต่อสถานการณ์ที่เขาคิดว่าเด็กกำลังถูกแสวงประโยชน์ หรืออยู่ในภาวะเสี่ยงนั้น การแสวงประโยชน์จะไม่แสดงออกมาตรงๆ พวกเขามักจะประเมินในใจก่อนว่าจะตอบสนองอย่างไร การประเมินของเขาก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านสถานการณ์และการตอบสนองทางอารมณ์และหลักการของเขาเอง นักท่องเที่ยวบางกลุ่มก็สับสนว่าเขาควรทำอะไรได้บ้างหรือไม่ เพื่อช่วยเหลือและสงสัยว่ามันจะมีประสิทธิภาพมากเพียงใด
5. นักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่เชื่อว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และ/หรือรัฐบาลในภูมิภาค ควรจะทำอะไรมากกว่านี้ เพื่อแก้ไขปัญหการแสวงประโยชน์จากเด็ก รวมทั้งใช้วิธีให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวว่าพวกเขาจะช่วยเหลือได้อย่างไร นักท่องเที่ยวต้องการมีส่วนร่วมในทางบวกและต้องการข้อมูลเพิ่มเติมว่าเขาทำอะไรได้บ้าง บางคนแสดงความสนใจที่จะให้มีข้อมูลทั้งที่ปลายทางและที่บ้านของตนด้วยเพื่อจะได้ทราบประเด็นนี้มากขึ้น และทราบว่าถ้าปฏิบัติอย่างไรเมื่อมาถึง นักท่องเที่ยวหลายคนพูดว่าเขามีแนวโน้มจะสนับสนุนธุรกิจท่องเที่ยวที่ใช้มาตรฐานการปฏิบัติเรื่องความปลอดภัยของเด็ก (โดยเฉพาะถ้าธุรกิจเหล่านั้นเสนอราคาที่เหมาะสมและมีกำกับการรับรองจากองค์กรภายนอก)
6. นักท่องเที่ยวตอบสนองเป็นอย่างดีต่อการสื่อสารเรื่อง การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กและสื่อนี้มีผลกระทบต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในเชิงบวก ผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่รู้สึกว่าได้รับข้อมูลมากขึ้นหลังจากได้เห็นสื่อรณรงค์ที่เป็นส่วนหนึ่งของการสัมภาษณ์ พวกเขาบอกว่าสื่อเหล่านั้นจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของพวกเขาในอนาคต มีรายงานว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่เคยได้รับสื่อรณรงค์จะมีส่วนเกี่ยวข้องน้อยลงในการทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะเปราะบางที่จะถูกแสวงประโยชน์ (เช่น ‘การไปท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า’ การให้เงินเด็กขอทาน หรือซื้อสินค้าจากเด็กบนถนน)

จากผลการศึกษาวิจัย มีคำแนะนำที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวมากขึ้นว่า เด็กอยู่ในภาวะเสี่ยงที่จะถูกละเมิดและแสวงประโยชน์ได้อย่างไรในการท่องเที่ยว
2. ให้ข้อมูลชัดเจนต่อนักท่องเที่ยวว่าจะเป็นักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กอย่างไร
3. ให้ทางเลือกแก่นักท่องเที่ยวในฐานะลูกค้า โดยทางเลือกนั้นเป็นแนวเดียวกับหลักการของการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก
4. แจ้งให้สาธารณชนทราบและบ่มเพาะความเข้าใจว่า การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กเป็นความรับผิดชอบร่วมกันระหว่างรัฐบาล อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว

ภูมิหลังของการศึกษาวิจัย

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมกว้างขวางทั่วโลก ที่มีการเติบโตเป็นอย่างมากในช่วงเวลาหกถึงเจ็ดสิบปีที่ผ่านมา องค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (the United Nations World Tourism Organization - UNWTO) ประมาณว่าจากปี 2010 ถึง 2013 (UNWTO, 2013) โลกจะมีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพิ่มขึ้น 3.3 % ต่อปีโดยเฉลี่ย (UNWTO 2013) คาดการณ์ว่าจะเห็นอัตราการเติบโตที่สูงที่สุดของการท่องเที่ยวในเอเชียและแปซิฟิก ในอีก 20 ปีข้างหน้า (ซึ่งคาดว่าค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาจะเพิ่มขึ้น 4.9% ต่อปี) ดังนั้นก็เป็นไปได้ว่าการท่องเที่ยวและธุรกิจที่อาศัยการท่องเที่ยวจะเติบโตต่อไปในประเทศกัมพูชา ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประเทศไทย และประเทศเวียดนาม ในขณะที่อัตราการเติบโตนั้นเป็นประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างไม่มีข้อสงสัย มีเอกสารรายงานว่าแนวโน้มปัญหาทางวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และสังคมก็มาพร้อมกับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวด้วย (ดูตัวอย่างเช่น โมฟอร์ธ&มันท์ 2009; เซเวน 2002; สมิธ 1989; เทลเฟอร์&ชาร์ปส์ 2008) ปัญหาดังกล่าวถูกขยายขึ้นในบริบทการท่องเที่ยวที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วโดยไม่มีการวางแผน ไม่มีการดูแลและไม่มีความยั่งยืน ความห่วงใยสำคัญประการหนึ่งของโครงการเสาะหาลักการป้องกันเด็กปฐมวัย (ซึ่งได้อภิปรายในรายละเอียดไว้ด้านล่าง) ก็คือการที่เด็กซึ่งอาศัยอยู่ ณ ปลายทางของการท่องเที่ยวอาจได้รับผลกระทบในทางลบ

เป็นที่น่าเสียใจที่มีความเชื่อมโยงกันระหว่างการท่องเที่ยวและการแสวงประโยชน์จากเด็ก โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา แรงดึงดูดจากรายได้จากการท่องเที่ยว อาจหมายความว่าเด็ก ๆ อาจต้องทำงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นการทำงานอย่างหรือไม่ก็ตามและในเงื่อนไขที่เป็นอันตรายต่อ สภาพร่างกาย จิตใจและอารมณ์ของพวกเขาหรือไม่ก็ตาม (บลิส 2006; UNICEF 2012) ยิ่งกว่านั้นเด็ก ๆ ที่ทำงานหาเงินจากนักท่องเที่ยวในรูปแบบของแรงงานเด็กแบบใดแบบหนึ่ง (บลิส 2006; คีน 2006; ชานเซ เทเลอร์, 2010; UNICEF 2012)

ควบคู่กับการใช้แรงงานเด็ก การแสวงประโยชน์ทางเพศเป็นความเสี่ยงสำคัญของเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว โดยเฉพาะในบางส่วนของทวีปเอเชีย อเมริกากลางอเมริกาใต้ และแอฟริกา (ดูตัวอย่างเช่น เทพีส 2008; จอร์จ&พันโค 2011; ชานเซ เทเลอร์ 2010) หลักฐานที่ได้รับรวบรวมมาจากกรณีที่เราได้และรายงานจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แสดงให้เห็นว่า ผู้กระทำผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็ก ปกติจะพุ่งเป้าไปที่เด็กซึ่งทำงานอยู่บนถนน หรือในธุรกิจการท่องเที่ยวที่ไม่เป็นทางการ (ดูตัวอย่างเช่น คีน 2006; UNICEF 2012) ยิ่งกว่านั้น พวกเขายังมีทางเข้าถึงเด็กกลุ่มเสี่ยง โดยการเข้าไปทำงานในโรงเรียนหรือสถาบันที่ให้การดูแลเด็ก โดยไม่ต้องมีการควบคุมดูแล ถ้าไม่มีทางป้องกันตรวจสอบที่ดีบางครั้งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก็เอื้อให้ผู้กระทำผิดเข้าถึงเด็กหญิงชายในกลุ่มเสี่ยงและอาจจะทำให้เกิดการแสวงประโยชน์โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ได้ สิ่งเหล่านี้ อาจเกิดขึ้นได้ในแหล่งท่องเที่ยวที่พลุกพล่าน (เช่น โรงแรม ภัตตาคาร บาร์ ตลาด และจุดพักผ่อนหย่อนใจสำหรับนักท่องเที่ยว) รวมทั้งในวิสาหกิจการท่องเที่ยวที่เรียกกันว่า ‘การท่องเที่ยวแบบรับผิดชอบ’ หรือ ‘การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม’ ตัวอย่างเช่น ‘การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า’ อาจทำให้เด็กมีความเสี่ยงต่อการเผชิญกับผลกระทบในรูปแบบที่ไม่ดีต่างๆรวมถึงส่งผลร้ายต่อทั้งทางกาย อารมณ์ และการละเมิดทางเพศ

¹ ดูอธิบายสำคัญในหน้า vi

(กินนี 2012, ซาคี 2009) ผลที่ตามมาคือแม้เด็กท้องเทียจะมีความปรารถนาดีที่สุด ก็ยังอาจทำให้เด็กตกอยู่ในความเสี่ยงได้โดยไม่เจตนา

ในความพยายามที่จะต่อสู้กับการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กในการท้องเทียและการเดินทาง ประเทศกัมพูชา ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประเทศไทยและประเทศเวียดนาม รัฐบาลออสเตรเลียได้ริเริ่มทำงานสองด้านพร้อมกันคือ ด้านการป้องกันเด็กและด้านการคุ้มครองเด็กในโครงการป้องกันเด็กปฐมวัยสำนักงานปราบปรามยาเสพติดและป้องกันอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (UNODC) โดยร่วมมือกับตำรวจสากลดำเนินการโครงการเสาหลักด้านการคุ้มครองเด็กปฐมวัยเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเข้มแข็งขึ้น ศุภนิมิตดำเนินการโครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัยเพื่อต่อสู้กับปัจจัยที่ทำให้เด็กมีความเสี่ยงกับการถูกแสวงประโยชน์ทางเพศในบริบทการท้องเทียในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของโครงการนี้ ศุภนิมิตได้ริเริ่มงานเรื่องการท้องเทียที่ปลอดภัยสำหรับเด็กโดยร่วมมือกับภาคการท้องเทียต่างๆ ประกอบด้วยรัฐบาล และภาคอุตสาหกรรมท้องเทียและนักเดินทาง การรณรงค์การท้องเทียที่ปลอดภัยสำหรับเด็กมีเป้าหมายจะให้ข้อมูล และทำให้นักท้องเทียที่จะมาสู่ภูมิภาคนี้สามารถดำเนินการเชิงบวกเพื่อปกป้องเด็กๆ ศุภนิมิตได้ให้คำนิยาม ‘การท้องเทียที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก’ ว่าเป็นการท้องเทียที่

1. ตระหนักถึงบทบาทและผลกระทบของการแสวงประโยชน์จากเด็ก
2. รับผิดชอบในการลดผลกระทบที่เป็นอันตรายทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อเด็กที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด
3. มีบทบาทสำคัญในการสร้างความเข้มแข็ง และทำให้มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กๆทุกคน

ในที่สุดแล้วการท้องเทียที่ปลอดภัยสำหรับเด็กเป็นการสร้างทางแก้ปัญหาอย่างยั่งยืนในระยะยาวเพื่อให้เด็กปลอดภัยจากการถูกละเมิดในบริบทของการท้องเทียการท้องเทียที่ปลอดภัยสำหรับเด็กเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรมการท้องเทียที่ดีและยั่งยืนกว่า

วัตถุประสงค์และระเบียบวิธีวิจัย

วัตถุประสงค์หลักของการศึกษาวิจัยนี้เพื่อ

1. ตรวจสอบความตระหนักรู้ของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการแสวงประโยชน์จากเด็กในการท่องเที่ยว และปฏิกิริยาตอบสนองเมื่อพวกเขาพบเด็กในภูมิภาคนี้
2. ค้นหาทัศนคติของนักท่องเที่ยวและการตอบสนองต่อการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก และระดับที่เรื่องนี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว²

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นี้ และดำเนินการตามคำแนะนำให้มีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก: มุมมองของนักท่องเที่ยว (ศุภนิมิต 2012) การศึกษานี้ได้มีการใช้วิธีศึกษาวิจัยผสมกันหลายแบบ ประกอบด้วย การสำรวจสั้นๆ การสัมภาษณ์เชิงลึก และการสังเกตแผนการวิจัยได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการจริยธรรมในการวิจัยเกี่ยวกับมนุษย์ ของมหาวิทยาลัยเวสเทิร์นซิดนีย์ในเดือนมีนาคม 2013 การทำงานศึกษาวิจัยนี้เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติงานของมูลนิธิศุภนิมิตและการปกป้องคุ้มครองเด็กในความช่วยเหลือขององค์กรออสเตรเลียแอดส์ ทั้งนี้รวมถึงกระบวนการที่โปร่งใสที่ต้องปฏิบัติตาม ได้แก่ จะมีการติดตามหากมีผู้ให้ความคิดเห็นในการวิจัยเปิดเผยข้อมูลเด็กที่ถูกล่วงละเมิดจะไม่มีการเปิดเผยชื่อผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย การศึกษาวิจัยนี้ดำเนินการในกรุงเทพฯ ประเทศไทย ในช่วงระยะเวลา 6 สัปดาห์ในเดือนเมษายน และพฤษภาคม 2013 กรุงเทพฯได้รับคัดเลือกให้เป็นสถานที่ศึกษาวิจัยเพราะประเทศไทยเป็นเป้าหมายปลายทางของการท่องเที่ยวที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (มีนักท่องเที่ยวจากนานาชาติมากกว่า 22 ล้านคนในปี 2012) กรุงเทพฯเป็นประตูสู่ประเทศไทย ทั้งยังเป็นศูนย์กลางการเดินทางไปสู่ประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค ในการทำวิจัยในกรุงเทพฯ ทีมงานผู้วิจัยสามารถเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวที่หลากหลายที่สุด ครอบคลุมนักท่องเที่ยวหลายสัญชาติ ระดับอายุที่แตกต่างกันและครบถ้วนทั้งสองเพศ

ผู้ที่เข้าร่วมในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 268 คน ในรูปแบบผสมกันระหว่างการตอบแบบสำรวจและการสัมภาษณ์เชิงลึก ได้มีการแจกแบบสำรวจไปตามสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั่วกรุงเทพฯ มีการสัมภาษณ์ทั้งโครงสร้าง โดยสรรหาผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัย ผ่านการโฆษณา และการติดต่อโดยตรงตามสถานที่ที่มีนักท่องเที่ยวอยู่มาก มีผู้ตอบแบบสำรวจ 209 ราย มีผู้ได้รับการสัมภาษณ์ 59 คน (ในการสัมภาษณ์ 34 ครั้ง) ทำการสำรวจและสัมภาษณ์เป็นภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาเกาหลี (กรณีการสัมภาษณ์ที่ได้รับความช่วยเหลือจากล่าม) กลุ่มภาษาทั้งสามของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับการคัดเลือกเป็นพิเศษเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างในจำนวนที่มากกว่าการศึกษาวิจัยในปี 2012 นักท่องเที่ยวจากประเทศจีน ประเทศญี่ปุ่น และประเทศเกาหลีเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ใหญ่ที่สุดของตลาดการท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้³

² นักวิจัยได้วิเคราะห์ปฏิกิริยาของนักท่องเที่ยวต่อ เอกสารณรงค์เรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก

³ นักท่องเที่ยวชาวจีนมีจำนวนมากเป็นลำดับต้นๆของตลาดท่องเที่ยว (12.8% ของผู้มาเยือนทั้งหมด) ตามมาด้วยมาเลเซีย (8%) เกาหลี (6.3%) และนักท่องเที่ยวญี่ปุ่น (5.7%) ที่เข้ามายังประเทศทั้งสี่ ในโครงการเสถียรภาพป้องกันเด็กปฐมวัย – ประเทศกัมพูชา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประเทศไทย และประเทศเวียดนาม (อ้างอิงจากสถิติการท่องเที่ยวปี 2012 จากกระทรวงการท่องเที่ยว ประเทศกัมพูชา สถานทูตประเทศลาว ประจำประเทศไทย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประเทศไทย และกระทรวงวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยว ประเทศเวียดนาม)

ข้อจำกัด

ข้อค้นพบของการศึกษานี้ ไม่ควรจะถือว่าเป็นตัวแทนของนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่เข้ามาในภูมิภาค เพราะแม้กลุ่มตัวอย่างจะมีนัยยะสำคัญ แต่มีจำนวนค่อนข้างน้อยจำนวนเพียง 268 คน วิธีการเชิญนักท่องเที่ยวเข้าร่วมในการวิจัย ณ จุดที่พบ ช่วยให้นักวิจัยได้พบกับนักท่องเที่ยว แต่มักพบว่าผู้เข้าร่วมการศึกษามีเวลาจำกัดมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้เข้าร่วมชาวเอเชียซึ่งต้องอาศัยล่ามในการให้ข้อมูลการเลือกกรุงเทพที่เดียวในการศึกษา ช่วยประหยัดเวลาและทรัพยากรได้มาก อย่างไรก็ตามหากมีการศึกษาอย่างครอบคลุมทั้งสี่ประเทศ โดยมีการสรรหาตัวอย่างที่กว้างขึ้น อาจจะทำให้ได้ผลลัพธ์ที่แตกต่างไปบ้างเล็กน้อย อย่างไรก็ตามแนวโน้มและรูปแบบที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่เชื่อถือได้ โดยคำนึงถึงความจริงที่มีการพูดเล่าเรื่องสำคัญซ้ำๆ และเป็นเรื่องเดียวกันกับข้อมูลที่ปรากฏใน “การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก: มุมมองของนักท่องเที่ยว” (ศุภนิมิต 2012).

ผู้มีส่วนร่วมในการศึกษาวิจัย

กลุ่มประชากรของผู้เข้าร่วมงานศึกษาวิจัยค่อนข้างกว้าง ผู้เข้าร่วมทั้งหมดประกอบด้วยนักท่องเที่ยว 39 สัญชาติ (รวมทั้งจากเอเชีย-แปซิฟิก ยุโรป และอเมริกา) เพศ (หญิง 56% และชาย 43%) กลุ่มอายุ ประเภทของนักเดินทาง ภูมิหลังทางการศึกษาและอาชีพ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากภาคผนวก 1: *ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัย*) ผู้เข้าร่วมได้ใช้เวลาในภูมิภาคแตกต่างกัน หลายคนได้เดินทางไปในกลุ่มประเทศเหล่านี้ในขณะที่ดำเนินการศึกษาวิจัยอยู่ (นอกจากประเทศไทยแล้ว ผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัยจำนวน 43% ได้ไปประเทศกัมพูชา 11% ไปประเทศลาว และ 37% ไปประเทศเวียดนาม) และมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่เดินทางกลับเข้ามาในภูมิภาคนี้อีก (ผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัยจำนวน 42% เข้ามาประเทศไทย 11% ไปประเทศกัมพูชา 6% ไปสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และ 18% ไปประเทศเวียดนามในฐานะผู้เดินทางมาเยือนซ้ำ)

ข้อค้นพบที่สำคัญ

นักท่องเที่ยวนับว่าตระหนักดีว่ามีการแสวงประโยชน์จากเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้

นักท่องเที่ยวนับว่า พวกเขาทราบดีว่าเด็กบางคนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เข้าข่ายถูกละเมิดหรือแสวงประโยชน์จากธุรกิจการท่องเที่ยว (75% ของผู้ตอบแบบสำรวจและ 80% ของผู้ถูกสัมภาษณ์) นักท่องเที่ยวพูดถึงการแสวงประโยชน์บางอย่างเช่น (ในคำพูดของผู้เข้าร่วมเอง) ‘การท่องเที่ยวแบบมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก’ ‘การค้าเด็ก’ หรือ ‘แรงงานเด็ก’ นักท่องเที่ยวนับว่าตระหนักถึงประเด็นนี้ ก่อนที่จะเดินทางเข้ามาในภูมิภาคนี้ พวกเขาระบุว่า เคยได้ยินประเด็นนี้มาแล้วผ่านทางปากต่อปาก การศึกษาในระบบหรือผ่านสื่อรูปแบบเดิมเช่นหนังสือพิมพ์และสารคดี แหล่งข้อมูลทางวัฒนธรรมที่นิยมกันอย่างเช่นภาพยนตร์ หรือโทรทัศน์ หรือแหล่งข้อมูลออนไลน์ เช่น บล็อก และการรณรงค์ผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์

ในขณะที่นักท่องเที่ยวนับว่ากังวลถึงการแสวงประโยชน์จากเด็กในรูปแบบที่รุนแรงหรือได้รับการนำเสนอในที่สาธารณะอย่างกว้างขวาง ผู้เข้าร่วมการศึกษาบางส่วนได้แสดงความเข้าใจว่าธรรมชาติของการละเมิดนั้นมีหลายมุมมอง และแนวทางที่เด็กอาจอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกแสวงประโยชน์ในบริบทของการท่องเที่ยวการสนทนากับผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัย เป็นชาวฝรั่งเศสสองคน (ชายและหญิง อายุ 34 และ 27 ปี ตามลำดับ) เน้นเรื่องการไม่คิดว่าจะมีความเชื่อมโยงกันดังนี้

ผู้สัมภาษณ์ คุณนึกถึงอะไรบ้างไหม เมื่อคุณเห็นเด็กกำลังถูกแสวงประโยชน์ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องทางเพศก็ได้ เพราะคุณบอกว่านั่นเป็นเรื่องที่คุณไม่น่าจะเห็นแต่คุณอาจเห็นอย่างอื่นก็ได้ ?

ผู้หญิง ไม่

ผู้ชาย ไม่เลย ไม่แน่ๆ

ผู้สัมภาษณ์ คุณเคยพบเด็กมาขอทาน หรือขอเงินบ้างไหม ?

ผู้ชาย อ้อ แน่นอน

ผู้หญิง มีค่ะ

การไม่เชื่อมโยงกันนี้จะนำเสนอในแผนภูมิที่ 1 ซึ่งจะกล่าวถึงในเนื้อหาต่อไป ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการสำรวจจำนวน 67% ระบุว่าพวกเขาไม่ได้รับทราบสถานการณ์เกี่ยวกับการละเมิดหรือแสวงประโยชน์จากเด็ก ในขณะที่อยู่ในภูมิภาคนี้ นักท่องเที่ยว 15% กล่าวว่า เขาได้ให้เงินเด็กที่มาขอทาน 27% ตอบว่าเขาได้ซื้อสินค้าจากผู้ขายที่เป็นเด็ก 33% ตอบว่า เขาได้เห็นเด็กทำงานในสถานที่ท่องเที่ยวและ 18% พูดว่าเขาได้เห็นเด็กทำงานอยู่ในสถานบันเทิงกลางคืนเช่นบาร์หรือคลับ การที่นักเดินทางหลายคนไม่ได้บ่งชี้สถานการณ์เหล่านี้ว่าเกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดเด็กและแสวงประโยชน์จากเด็ก แสดงว่านักท่องเที่ยวนับว่ายังไม่ค่อยเข้าใจประเด็นนี้ขึ้นเดี๋ยวก็นึกส่อโดยนัยว่านักท่องเที่ยวนับว่ามองพฤติกรรมของตนเองอย่างไร

⁴ คำถามนี้ใช้ตามผู้ถูกสัมภาษณ์ 48 ราย

ประเด็นที่สอดคล้องกับแนวคำตอบนี้ ก็คือนักท่องเที่ยวบางรายที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิด ก็จะเป็นนักท่องเที่ยวที่คนอื่นไม่อยากข้องแวะด้วย ตัวอย่างเช่น ผู้ตอบแบบสำรวจชาวสเปนคนหนึ่ง (ชายอายุ 41-45 ปี) ได้พูดอย่างเจาะจงว่า ‘ฝรั่ง’ เป็น ‘ตัวอย่าง’ ของผู้กระทำความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็ก โดยนัยเดียวกัน เมื่อถูกถามถึงประเด็นการละเมิดต่อเด็ก ผู้ให้สัมภาษณ์หญิงชาวอังกฤษคนหนึ่ง (อาศัยอยู่ในฮ่องกง) กล่าวว่า

“มีลูกค้าบางกลุ่มเข้ามาที่ [แหล่งท่องเที่ยวแห่งหนึ่ง] – ที่นี้ดึงดูดกลุ่มคนที่ไม่ค่อยน่าคบบางครั้งคุณก็เห็นพวกเขาั่งอยู่ในรถบริการขนส่งสาธารณะกับสาวน้อยในห้องฉันผมไม่ทราบว่าพวกเธออายุเท่าไรแต่บางคนเป็นเด็กแน่ ๆ... ขึ้นอยู่กับว่าคุณขีดเส้นระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ที่ไหน... แต่คนเหล่านั้นมาที่นี่เพื่อทำเรื่องไม่ถูกต้องแน่ ๆ” (ผู้ให้สัมภาษณ์ชายชาวอังกฤษ อายุ 46 ปี)

โดยรวมแล้ว ผู้เข้าร่วมการศึกษา เชื่อมโยงการท่องเที่ยวในภูมิภาคเข้ากับการแสวงประโยชน์จากเด็ก ในหลายกรณีก็พุ่งเป้าไปยังสถานที่ซึ่งมีภาพลบมากมายเมื่อพวกเขาพูดถึงเรื่องนี้ตัวอย่างเช่น

“ฉันพูดกับผู้หญิงจากสวีเดนคนหนึ่งที่ทำงานอยู่ที่ผับ [ในเมืองท่องเที่ยวริมหาดแห่งหนึ่ง] และเธอบอกฉันว่า มีกลุ่มเด็กทำงานอยู่ – มีสองสามคนเพิ่งเก็บขยะจากหาดทรายอีกสองสามคนที่ยากจนน้อยกว่าคนอื่น กำลังเดินเร่ขายดอกกุหลาบและมีเด็กผู้หญิงกำลังขายสร้อยข้อมือตามที่เธอบอกวันใดก็ตามที่เด็กกลุ่มนี้อายุครบ 18 ปี พวกเธอก็จะกลายมาเป็นโสเภณีเธอได้รู้จักเด็กที่ขายสร้อยสองสามคนนั้น หลังจากกลับไปบ้านในสวีเดนได้สองสามเดือน เมื่อกลับมาอีกครั้ง [เธอบอก] พวกเขาก็ก [ทำงานเป็น] โสเภณีและนั่งดื่มกันอยู่ที่บาร์แล้วเธอดูใจกับภาพนั้นมาก...เมื่อฉันได้ทราบฉันรู้สึกไม่สบายใจเลยมีชายแก่ชาวตะวันตกหลายคน [ซึ่งมาเที่ยวเมืองนี้เพื่อเสาะหาสาว ๆ] พวกเขาดูน่ารังเกียจมาก” (ผู้ให้สัมภาษณ์หญิงชาวสวีเดนอายุ 19 ปี)

“มีกลุ่มเด็กทำงานอยู่
สองสามคนกำลังเดินเร่
ขายดอกกุหลาบ และมี
เด็กผู้หญิงกำลังขาย
สร้อยข้อมือ ตามที่เธอ
บอก วันใดก็ตามที่เด็ก
กลุ่มนี้อายุครบ 18 ปี
พวกเธอก็จะกลายมาเป็น
โสเภณี.”

ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวสวีเดน อายุ 19 ปี

เมื่อมีการเชื่อมโยงทางเอกสารเป็นอย่างดีระหว่างสื่อด้านการท่องเที่ยว จินตนาการของนักท่องเที่ยว สิ่ง ที่นักท่องเที่ยวได้รับฟังมา ภาพลักษณ์ของเมืองปลายทาง และพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว (ตัวอย่าง เช่น เคร้าช์ แจ็กสัน และทอมป์สัน 2005; เจนกินส์ 2003; ลอง&โรบินสัน 2009) ความประทับใจเหล่านี้ (ไม่ว่าจะมีพื้นฐานอยู่บนการเสพสื่อ ประสบการณ์ตรง หรือคำบอกเล่าก็ตาม) มีนัยสำคัญสูงมากในขณะ ที่ภาพลักษณ์นั้น ไม่ได้หยุดยั้งการที่นักท่องเที่ยวจะเข้ามาเยือนประเทศหรือภูมิภาคนี้ แต่ในระยะยาว แล้วมันก็มีแนวโน้มที่จะก่อผลกระทบที่เสียหายต่ออุปสงค์ของการท่องเที่ยว

⁵ ฝรั่ง เป็นศัพท์ที่คนไทยใช้เรียกคนผิวขาว หรือที่มีเชื้อสายคอเคเซียน

นักท่องเที่ยวเกือบทุกคนได้พบปะกับเด็กในท้องถิ่น และเคยมีปฏิสัมพันธ์ด้วยหลายอย่างทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกเศร้า สำนึกผิด ห่วงกังวล และผิดหวัง

นักท่องเที่ยวกล่าวถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กเป็นอย่างมากผู้เข้าร่วมตอบแบบสำรวจ 95% และส่วนใหญ่ของผู้ถูกสัมภาษณ์พูดว่า พวกเขาได้พบเด็กพื้นเมืองในสถานที่ท่องเที่ยว ในจำนวนนั้น 32% พูดว่าเขาได้พูดด้วย หรือเล่นกับเด็กพื้นเมือง และ 5% ได้ทำงานอาสาสมัครกับเด็กพื้นเมือง (ดูแผนภูมิที่ 1 ด้านล่าง ซึ่งได้สรุปผู้เข้าร่วมการสำรวจที่พบกับเด็กพื้นเมือง) ผู้ถูกสัมภาษณ์หลายคนพูดถึงการที่ได้เล่นกับเด็ก หรือ

พูดกับเด็กในที่สาธารณะ (รวมทั้งการเล่นสาดน้ำกับพวกเขา ในเทศกาลสงกรานต์) เช่นบนถนนนักท่องเที่ยวบางคนรู้สึกว่ามีปฏิสัมพันธ์เหล่านี้มีคุณค่าคู่ควรแก่ความทรงจำมาก เป็นประสบการณ์อันเป็นเอกลักษณ์ – ให้พวกเขาได้รับความเข้าใจอย่างแท้จริงซึ่งกับวัฒนธรรมท้องถิ่น ดูตัวอย่างคำพูดให้ความเห็นจากพวกเขาดังนี้

“ฉันชอบคุยกับเด็ก แต่พบว่าสถานการณ์ของพวกเขาเศร้ามาก ฉันรู้สึกไม่สบายใจ ที่เห็นเด็กอยู่บนถนนและฉันอยากจะช่วยพวกเขา แต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร。”

ผู้ตอบการสำรวจหญิง ชาวออสเตรเลีย อายุ 26-30 ปี

“ฉันชอบใช้เวลาไปกับพวกเขา[เด็กพื้นเมือง] ตั้งคำถามเกี่ยวกับชีวิตของเขา และสอนศัพท์ภาษาอังกฤษให้เขา”

(ผู้ตอบการสำรวจหญิง ชาวออสเตรเลีย อายุ 26-30 ปี)

“ฉันรักที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กพื้นเมืองนี่ถือเป็นจุดเด่นของวันหยุดของฉันทีเดียว”

(ผู้ตอบการสำรวจหญิง ชาวนิวซีแลนด์ อายุ 41-45 ปี)

ในขณะที่นักท่องเที่ยวกลุ่มหนึ่งพบว่าเด็กพื้นเมือง ‘เป็นมิตร’ และ ‘มีความสุข’ และบางคนก็ไปไกลถึงขนาดพูดว่าการได้พบปะพูดคุยกับเด็ก เป็นจุดเด่นของการเดินทางเที่ยวนี้ ในขณะที่นักท่องเที่ยวอีกกลุ่มหนึ่งให้คำตอบว่า รู้สึกกังวล ผิดบาป ผิดหวัง เศร้า และหงุดหงิด จากการที่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กจากคำถามว่า “การมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กพื้นเมืองทำให้คุณรู้สึกอย่างไร” นั้น คำตอบเป็นไปในทางลบเป็นอย่างมาก

“เด็กพื้นเมืองบางคนกำลังขอทานอยู่หน้าโรงแรมและในท์คลับซึ่งฉันรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องผิดมากในทางสังคมและฉันก็เห็นคนหนุ่มสาวบางคนกำลังขายยาเสพติดและบริการทางเพศอย่างเปิดเผยบนท้องถนนซึ่งมันรบกวนมาก” (ผู้ตอบการสำรวจหญิง ชาวบังคลาเทศ อายุ 31-35 ปี)

⁶ สงกรานต์ หมายถึงการฉลองวันปีใหม่ของคนไทยในเดือนเมษายน คนที่เข้าร่วมเทศกาลนี้จะเล่นสาดน้ำใส่กัน (รวมทั้งคนแปลกหน้าด้วย) มีการฉลองปีใหม่ที่สำคัญถึงกันในประเทศอื่นๆ ของภูมิภาคนี้เช่นกัน แต่การสัมภาษณ์จัดทำในกรุงเทพฯ ระหว่างเทศกาลสงกรานต์ ผู้ถูกสัมภาษณ์หลายคนเพิ่งจะกลับจากการเล่นสาดน้ำกับคนในท้องถิ่น

⁷ แม้ว่าการเห็นเหล่านี้จะเป็นของนักท่องเที่ยวแต่ละคน แต่ก็อาจเป็นได้ว่าบริษัททัวร์ในภูมิภาคนี้ เสนอโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้พบปะกับคนในท้องถิ่นทั้งเด็กและผู้ใหญ่บนพื้นฐานนี้คือ ผ่านบริการบ้านพักแบบโฮมสเตย์ และตามที่ได้รับรายงานจากผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัยบางราย คือ มีการไปเยี่ยมโรงเรียน และเด็กในความดูแลขององค์กร สิ่งเหล่านี้ถูกขายในฐานะ ‘ประสบการณ์ทางวัฒนธรรม’

**“ฉันขอบคุณกับเด็กแต่พบว่าสถานะของพวกเขาหน้าเศร้ามากฉันรู้สึกไม่สบายใจที่เห็นเด็กอยู่
บนถนนฉันอยากจะช่วยพวกเขาแต่ไม่รู้ว่าจะทำอะไร”**

(ผู้ตอบการสำรวจหญิง ออสเตรเลีย อายุ 26-30ปี)

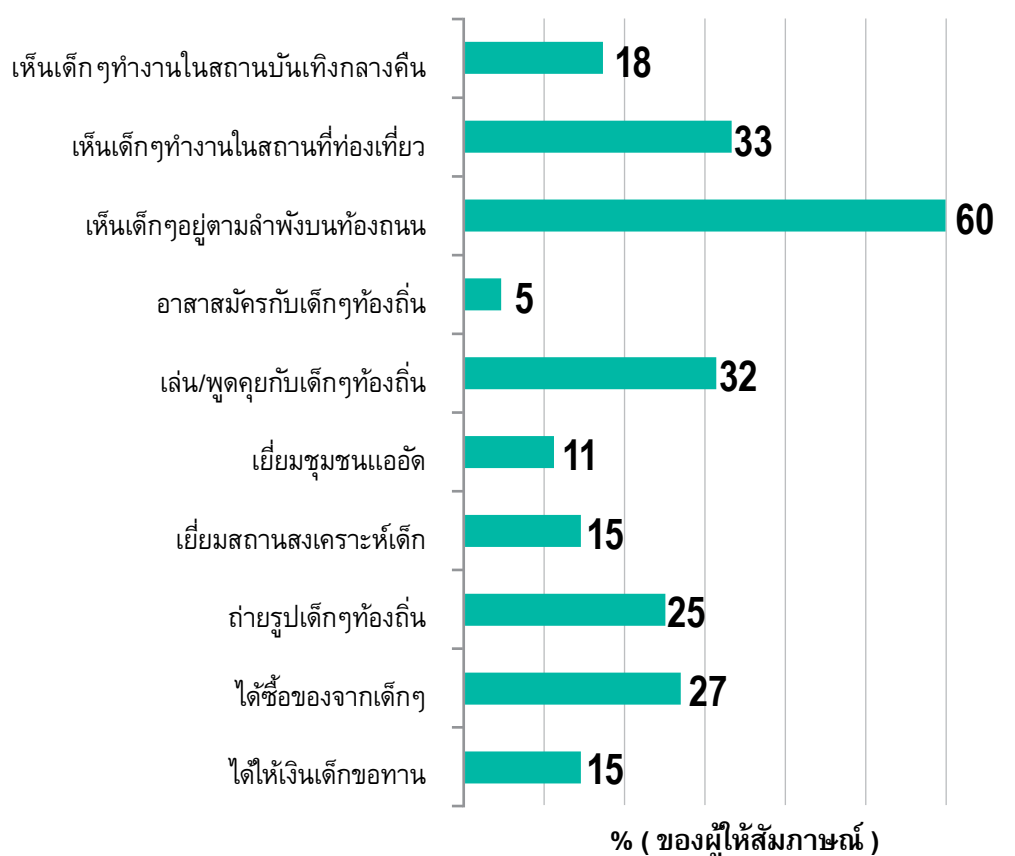
“มันเป็นเรื่องเจ็บปวดที่ได้เห็นเด็กอายุน้อยขนาดนั้นต้องมาทำงาน”

(ผู้ตอบการสำรวจหญิง ออสเตรเลีย อายุ 26-30ปี)

ดังที่ตั้งข้อสังเกตไว้แผนภูมิที่ 1 สรุปชนิดของการพบปะที่ผู้ตอบแบบสำรวจตอบ คือ พบกับเด็กพื้นเมือง ซึ่งรวมถึงการเห็นเด็กไม่มีผู้ดูแลบนถนน (60%) ทำงานในสถานที่สำหรับนักท่องเที่ยว (33%) และทำงานในสถานบันเทิงกลางคืน (18%) ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวนหนึ่ง กล่าวถึงสถานการณ์คล้ายคลึงกันเกี่ยวกับเด็ก หรือผู้เยาว์ว่าอย่างน้อยที่สุดคือทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์รู้สึกอึดอัดใจ นั้นรวมถึงเรื่องการเห็นเด็กเล็กๆทำงาน หรือขอทาน หรือถูกยัดเยียดเข้าไปในบาร์หรือคลับที่เกี่ยวข้องกับบริการทางเพศ ที่ซึ่งเป็นไปได้ว่าผู้เยาว์อายุต่ำกว่าเกณฑ์กำลังทำงานอยู่ สำหรับชายสองคนที่ถูกสัมภาษณ์ ได้รับการเสนอขายบริการจากเด็กผู้หญิงอายุต่ำกว่าเกณฑ์กำหนด (ซึ่งทั้งคู่ประมาณว่าอายุประมาณ 12-15 ปี)

แผนภูมิที่ 1

นักท่องเที่ยวที่ได้พบปะเด็กในสถานที่ท่องเที่ยว

ประสบการณ์ดังกล่าวกระทบต่อนักท่องเที่ยวแต่ละคน รวมทั้งมุมมองต่อเมืองปลายทางด้วย

“ประสบการณ์หนึ่งที่ฉันได้รับคือ] เด็กสาวคนหนึ่งพยายามขายตัวให้ผม ผมปฏิเสธเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผมบอกเธอว่าผมไม่สนใจ บอกให้เธอไปซะ แต่ผมก็ยังรู้สึกสะพึงกลัวเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะเธอดูเหมือนอายุน้อยมาก ผมเหมือนถูกทำให้แปลกใจ เพราะเป็นเทศกาล [ปีใหม่] ดังนั้นผู้คนในท้องถิ่นก็สาดน้ำใส่กัน เวลาคนเข้ามาใกล้คุณ คุณก็คิดว่ามันเป็นส่วนของการเล่นน้ำ แต่แล้วเธอก็มาใกล้จนชิดเกินไปและสัมผัสตัวผม... มันเป็นประสบการณ์ที่น่ากลัวมาก” (ผู้ให้สัมภาษณ์ชาย ชาวตัทซ์ อายุ 22 ปี)

“ผู้คนพากันออกเที่ยวและเมาหย่าเปพวกเขาล้วนเป็นชาวตะวันตก แล้วก็ยังมีผู้หญิงท้องถิ่นกลุ่มใหญ่หน้าจะอายุต่ำกว่า 18 ปี ผู้ซึ่งพยายามจะเรียกร้องความสนใจจากผู้ชาย และผู้ชายส่วนใหญ่ก็ไม่ได้รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเธอเป็นหญิงหากิน อันนั้นเป็นเหตุผลส่วนหนึ่งว่าทำไมฉันจึงไม่ชอบ แต่ก็ยังมีเด็ก พวกเขามาออกหาขทานกันตลอดคืนในขณะที่เขาควรจะนอนอยู่บ้านแหละ เขามองเห็นเป็นโอกาสที่จะออกไปหาเงินแต่มันเป็นเรื่องสกปรกแยะมาก ฉันจะไม่ขอกลับไปอีกเลย” (ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวสวีเดน อายุ 19 ปี)

นอกเหนือจากรู้สึกขยะแขยง หรือเศร้ากับการพบปะเช่นนี้แล้ว ผู้ให้สัมภาษณ์คนอื่นพูดถึงความรู้สึกผิดหรือไม่ดี ที่เป็นผลจากการที่เขาได้พบเด็กท้องถิ่น (ซึ่งดูเหมือนมากขึ้นทุกวัน)

“ฉันคิดว่า เรื่องหนึ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกแยะมาก ๆ ก็คือ ว่าเรากำลังทานอาหารกันอยู่ และพวกเขา [เด็ก] มาที่โต๊ะ ส่วนใหญ่แล้วกลยุทธ์ของเราก็คือทำเป็นไม่สนใจ ฉันคิดว่า มันคงเป็นเรื่องแยะมากสำหรับศักดิ์ศรีของเด็กผู้นำสงสารพวกนี้ เขาอายุหกขวบและพยายามจะพูดกับเรา ยิ่งเวลาที่เรตอบอะไร อย่างเช่น ไม่ละ ชอบใจจ้ะ และเขาก็ตอบกลับมว่า ‘ได้โปรด ได้โปรด ได้โปรด’ มันเป็นเรื่องที่ทำให้ฉันรู้สึกไม่ดี ที่ได้เห็นใครบางคนต้องดูสิ้นหวังมากขนาดนั้น แต่ถ้าจะให้ [เศษสตางค์] กับทุกคนที่อยากจะให้ ก็คงต้องปิดบัญชีธนาคาร”

(ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวอังกฤษ อายุ 23 ปี)

“ผมรู้สึกสงสาร และแยะมากที่ได้เห็นเด็กขอทานและเร่ขายของตามถนน แต่ผมไม่ให้เงินเด็กที่ขอทาน การให้เงินนั้นมันทำให้ผมรู้สึกแยะมาก เพราะผมรู้ว่าเด็กพวกนั้นต้องเอาเงินไปให้แก๊งคนไม่ดีหรือพวกมาเฟีย” (ผู้ให้สัมภาษณ์ชาย ชาวญี่ปุ่น อายุ 42 ปี)

นักท่องเที่ยวจำนวนมากแสดงความกังวลและแสดงความผิดหวัง ต่อความจริงที่ว่าดูเหมือนเด็ก ๆ จะไม่ได้รับการศึกษา และ/หรือ กังวลกับการที่เด็กต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดูเหมือนไม่เหมาะสมและไม่ปลอดภัยเลย (ตัวอย่างเช่น ต้องทำงานบนถนน ในเวลากลางคืน) มีคู่สมรสหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่ได้เดินทางมาในภูมิภาคนี้ กล่าวว่า คืนหนึ่ง พวกเขาได้พบ เด็กหญิงคนหนึ่งพยายามขายเบียร์ให้เขาที่ตลาดใต้ร่ม เมื่อถูกถามว่า มันทำให้เขารู้สึกอย่างไร ผู้ถูกสัมภาษณ์หญิงกล่าวว่า

“[มันทำให้ฉัน] รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย ฉันอยากจะให้เงินเขา หรือของกินสักเล็กน้อย แต่ก็รู้ว่าใครจะได้กำไรจากเรื่องนี้ จริง ๆ แล้วไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี”

(ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวฝรั่งเศส อายุ 27 ปี)

ประสบการณ์ที่ผ่านมานักท่องเที่ยว และ/หรือ ภูมิหลังทางสังคม วัฒนธรรม มีอิทธิพลต่อปฏิกิริยาของพวกเขาต่อการแสวงประโยชน์ จากเด็กในการท่องเที่ยว

ผลจากการตอบการสัมภาษณ์ทำให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวได้รับอิทธิพลมาจากประสบการณ์การเดินทางที่ผ่านมา (โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา) ซึ่งส่งผลต่อมุมมองและความเข้าใจของนักท่องเที่ยวต่อการแสวงประโยชน์จากเด็กในการท่องเที่ยว ในบางกรณีประสบการณ์ที่ผ่านมามีอิทธิพลมากเสียจนกระทั่ง แม้กิจกรรมบางอย่างเกี่ยวกับเด็ก จะอยู่นอกเหนือบรรทัดฐานทางสังคมของนักท่องเที่ยวเอง แต่นักท่องเที่ยว ก็ยังคิดว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาจากประสบการณ์ใน 'ประเทศกำลังพัฒนา' หรือมีฉะนั้นเขาก็อาจจะถูกทำให้ รู้สึกไม่เดือดร้อน ด้วยความจริงที่ว่า สถานการณ์เหล่านั้น 'ไม่แยเท่า' ที่อื่นๆ ความเห็นต่อไปนี้แสดงให้เห็นภาพได้ดี

“เมื่อคุณไปที่ [ประเทศในเอเชียบางประเทศ] หรือประเทศ ในโลกที่สาม คุณต้องยอมรับว่าคุณจะมีประสบการณ์ที่ แตกต่างไปเล็กน้อย และ [ได้พบกับ]ค่านิยมที่ต่างไปมาก จากประเทศของคุณ ดังนั้นเมื่อมันทำให้คุณรู้สึกไม่ดี [ที่เห็น เด็กขอทาน] ฉันไม่คิดว่า你会รับเอาเป็นภาระในฐานะ ความรับผิดชอบส่วนตัวที่จะต้องทำอะไรกับมัน นอกจาก คุณมีหนทางที่จะบรรเทาสถานการณ์นั้น”

(ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวอังกฤษ อายุ 50 ปีเศษ)

“ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาคุณก็เห็นเด็กที่ทำงานให้ ‘พ่อ แม่’...เด็กขายน้ำบรรจขวดหรืออะไรทำนองนั้นมันเป็น เรื่องยากที่จะ [รู้ว่าจะทำอย่างไรจึง] เป็นการถูกต้อง [เพราะมันเกิดขึ้นจนเป็นเรื่องปกติ] ”

(ผู้ตอบการสำรวจชาย ชาวเยอรมัน อายุ 21-25 ปี)

“แม้มันจะเป็นเรื่อง ธรรมดาในกลุ่ม ประเทศกำลังพัฒนา ฉันก็ยังคิดว่ามันน่า จะมีทางคุ้มครองเด็ก บ้าง.”

ผู้ให้สัมภาษณ์หญิงจากประเทศแถบ เอเชียตะวันออกเฉียงเหนืออายุ 36-40 ปี

นักท่องเที่ยวชาวเอเชียหลายคนที่มีส่วนร่วมในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ดูเหมือนไม่ค่อยแปลกใจที่ได้เห็นเด็ก มีความเสี่ยงในบริบทการท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจำนวนมากจากประเทศเพื่อนบ้าน ที่มองเห็น เด็กขอทาน หรือทำงานอยู่บนท้องถนนเป็นเรื่องปกติ และเป็นความจำเป็นตามสถานการณ์ ตัวอย่างเช่น

“ในประเทศผม มีเด็กขอทานอยู่มากมายมากกว่าที่นี่อีก ดังนั้นถ้าผมเห็นที่นี่ ผมคิดว่า ‘มัน ก็เหมือน ๆ กัน’”(ผู้ให้สัมภาษณ์ชาย จากประเทศใหญ่แห่งหนึ่งในเอเชีย อายุ 28 ปี)

เช่นเดียวกัน เมื่อผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ชาย อายุ 30 ปี จากประเทศเพื่อนบ้านในเอเชียตะวันออกเฉียง ได้ถูกถามว่า เขาคิดอย่างไรกับเด็กขอทาน เขาตอบว่า “ก็ไม่เป็นไรเพราะในประเทศผมมีมากกว่านี้”

เขาบอกด้วยว่าเขาเห็นเด็กขายดอกไม้ แต่คิดว่านั้นเป็นเรื่องที่ยอมรับได้เพราะในประเทศเขาก็มีผู้เข้าร่วมสำรวจชาวเอเชียอีกหลายคนก็บอกว่ามีความคิดเห็นเหมือนกันแบบนี้ ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง (อายุ 36-40 ปี) จากประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้ความเห็นที่ว่า เด็กบนท้องถนนและเด็กทำงานนั้น “เป็นเรื่องปกติในประเทศของฉัน” ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง (อายุ 36-40 ปี) จากเอเชียตะวันออกเฉียงเหนืออธิบายว่า ในประเทศของเธอมี “การใช้เด็กทำงานและแสวงหาประโยชน์จากเด็ก” แต่เรื่องนี้ถูกจำกัดหมดสิ้นแล้ว เธอกล่าวต่อไปว่า

“แม้มันจะเป็นเรื่องธรรมดาในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา ฉันก็ยังคิดว่ามันน่าจะมีทางคุ้มครองเด็กบ้าง”

ความเห็นเหล่านี้สื่อให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวบางคนประเมินการแสวงหาประโยชน์จากเด็ก อยู่บนพื้นฐานมุมมองของตนเอง (และบางครั้งบนความเข้าใจผิดของตนเอง) เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นและพื้นฐานภูมิหลังทางวัฒนธรรมและประสบการณ์ของตนเอง ยิ่งนักท่องเที่ยวอยู่ในสถานการณ์ที่เด็กอาจมีความเสี่ยงนานเท่าใดพวกเขาก็ดูเหมือนจะชินชาไปกับปัญหาเหล่านี้และเมื่อยิ่งเวลาผ่านไป นักท่องเที่ยวก็ได้สร้างคำอธิบายปัญหาสังคมของตนเองขึ้นมาซึ่งอาจจะไม่ได้มาจากการได้รับข้อมูลที่ถูกต้องก็ได้

นักท่องเที่ยวต้องการช่วยเด็กที่พวกเขาเชื่อว่ามีความเสี่ยง แต่หลายคนสงสัยว่าควรจะทำอะไรดี

นักท่องเที่ยวมักประเมินพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่นอย่างไม่แตกต่างกันนัก ในการสำรวจว่าควรจะตอบสนองช่วยเด็กอย่างไรดี ความแตกต่างเหล่านี้มักเกิดจากพื้นฐานทางวัฒนธรรม หรือการประเมินผลกระทบ (นั่นคือการที่คนเราซื้อสินค้าจากเด็กหรือให้อะไรกับเด็กนั้น เป็นการทำอันตรายเด็กมากกว่าสร้างรายได้ต่อเด็กหรือไม่) อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ดูเหมือนจะประเมินจากพื้นฐานการตอบสนองทางอารมณ์ของเขาเอง ต่อประเด็นหรือเหตุการณ์นั้น ความเห็นต่อไปนี้จะเน้นผลกระทบทางอารมณ์ที่เด็กทำให้เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว

“ผมคิดว่าผมหยุดไม่ได้ [ถ้าผมเห็นเด็กกำลังขอทาน] และผมจะเดินหนีไปจากเด็กที่กำลังขออาหารหรือขอเงินได้ ผมคงจะให้อาหารแน่ ๆ ถ้าผมมีอยู่บ้างเงินหะเหอแน่ละผมคิดว่าผมไม่สามารถอดใจได้เลย แม้ผมจะรู้ว่าโดยตรรกะแล้วมันก็คือกลไกเดียวกัน [กับเด็กขายสินค้าเงินที่ขายได้อาจไม่ถึงเด็กโดยตรง] ” (ผู้ให้สัมภาษณ์ชาย ชาวเยอรมัน อายุ 26 ปี)

“ [เราซื้อมาจากเด็กคนหนึ่ง] เธอน่ารักมาก เธอยิ้ม...เรานั่งอยู่ในภัตตาคาร เธอมองเข้ามาและยิ้ม และบอกฮัลโล และพยายามจะพูด [กับเรา] นิดหน่อย และฉันคิดว่าเธอเป็นมิตร เธอให้มากกว่าของที่ระลึก [ผ่านการสื่อสารนั้น] นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเราซื้อจากเธอ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์หญิงและชาย ชาวฝรั่งเศส อายุ 27 และ 34 ปี)

ในการสนทนาถึงการตอบสนองของเขา จากการที่ได้เห็นเด็กทำงาน นักท่องเที่ยวบางคนก็พูดชัดเจนว่าไม่ต้องการตัดสินวัฒนธรรมอื่นใดที่ไม่ใช่วัฒนธรรมของตนเอง และระบุว่า ความยากจนทำให้หลาย

ครอบครัว รวมทั้งผู้เยาว์ตกอยู่ในสถานะลำบาก นักท่องเที่ยวระบุว่ามีความซับซ้อนในประเด็นการแสวงหาประโยชน์และการล่วงละเมิดที่ไม่อาจตอบด้วยคำตอบเดียวได้ บางคนก็คิดว่าการทำงานหาเลี้ยงครอบครัวจะทำให้ดูว่าการแสวงหาประโยชน์นั้นน้อยกว่าการทำงานให้คนอื่นและมีความเสียหายน้อยกว่าด้วยความเห็นต่อไปนี้แสดงให้เห็นภาพสะท้อนความคิดของนักท่องเที่ยวและความรู้สึกที่ผสมปนเปกัน

“ฉันได้ยินมาจากเพื่อนท้องถิ่นว่าคนในประเทศนี้เขาเชื่อเรื่องชนชั้น และเขารู้สึกว่า [เด็ก ๆ] ช่วยทำงานก็ไม่ใช่ไร เพราะมันเป็นการทำงานและใบหน้าของเขาก็ยังอยู่เสมอ ดังนั้นฉันจึงไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องเลวร้ายอะไร [ถ้าเด็กจะทำงาน] ” (ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวญี่ปุ่น อายุ 45 ปี)

“ฉันไม่ค่อยจะตกใจเท่าเห็นเด็กทำงานที่บางทีฉันก็รู้สึกว่าเด็กอยู่หน้าร้านและพ่อแม่อยู่หลังร้าน ดูเหมือนว่าเด็กจะโตเร็วกว่า... ฉันไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องดีหรือไม่ดี แต่ชีวิตพวกเขาที่ดำเนินไปแบบนี้ ” (ผู้ให้สัมภาษณ์หญิงชาวอเมริกัน อายุ 23 ปี)

“[เมื่อเห็นเด็กทำงาน ฉันรู้สึก] เศร้ามากที่เด็กจะต้องตกอยู่ในสภาพนั้น รู้สึกไม่สบายใจที่เขาเลือกเงินมากกว่าการศึกษา (วันนี้เราได้พบเด็กชายอายุ 11 ปีอยู่ประถมสองที่เลือกทำงานบนเรือแทนที่จะไปโรงเรียน) ทางเลือกนี้คือสิ่งที่จะต้องเผยแพร่ออกไปนี้ฉันเข้าใจถึงความจำเป็นที่จะต้องเลี้ยงครอบครัวในประเทศนี้ได้ดีเด็กบางคนจึงจำเป็นต้องเป็นผู้หาเงินเลี้ยงครอบครัว” (ผู้ตอบการสำรวจหญิง ชาวอัฟริกาใต้ อายุ 31-35 ปี)

“ถ้าเด็กถูกควบคุมโดยใครบางคนให้ทำเงินให้เขาหรือทำเงินให้คนอื่น ฉันก็ไม่ยินดี [จะซื้อของจากเขา] แต่สำหรับเด็กที่อยากจะหาเงินให้ครอบครัวฉันก็ยินดีมากที่จะให้อะไรเขาบ้าง” (ผู้ให้สัมภาษณ์หญิงชาวจีน อายุ 30 ปี)

นักท่องเที่ยวบางคนยังไม่ค่อยเข้าใจชัดเจนว่าพวกเขาสามารถมีบทบาทในประเด็นนี้อย่างไรดี ตัวอย่างเช่น ในการตอบคำถามว่า การได้เห็นเด็กทำงานอยู่บนถนนทำให้เขารู้สึกอย่างไร ชายผู้ตอบแบบสำรวจชาวพม่าคนหนึ่ง (อายุ 21-25 ปี) บอกว่า “รู้สึกเห็นใจพวกเขามาก” และอยากช่วยพวกเขาและพูดต่อไปว่า “ถ้าผมทำได้ ผมก็จะให้เงิน อาหาร หรือของขวัญเขาบ้าง ผมจะพูดคุยเรื่องสถานการณ์ปัญหาของเขา และดูว่าจะช่วยเขาได้อย่างไร” ในทำนองเดียวกัน คำตอบที่ดูเห็นอกเห็นใจแต่ถูกชี้นำมาอย่างผิดๆ เป็นคำตอบที่ได้มาจากคำถามในแบบสำรวจที่ถามว่า “ในฐานะนักเดินทางมาสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คุณคิดว่าคุณสามารถทำอะไรได้บ้างที่จะช่วยคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง” แม้จะมีหลักฐานว่าการให้ความดูแลในรูปแบบของสถาบันหน่วยงานอาจไม่ใช่ทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเด็กและผู้เยาว์ในภูมิภาคนี้ และ ‘การท่องเที่ยวสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า’ อาจทำให้เกิดผลกระทบที่เป็นความเสียหายทางสังคม กายภาพ และจิตใจแก่เด็ก (ดูตัวอย่างเช่น ซาคี 2009; กิณี 2012) นักท่องเที่ยวจำนวนหนึ่งก็ยังรู้สึกรู้ว่าการไปเยี่ยมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า (ในฐานะนักท่องเที่ยวแบบรายวันหรืออาสาสมัคร) ก็ยังนับว่าเป็นทางเลือกที่สมเหตุสมผลกว่าการให้เงินเด็กตามท้องถนนหรือซื้อของจากพวกเขา ข้อเสนอแนะด้านล่างนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกมากนัก

“ให้คำแนะนำเขาส่งเขาไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าหรือรับเป็นบุตร” (ผู้ตอบการสำรวจชายชาวอเมริกัน อายุ 21-25 ปี)

“ฉันจะให้เงินเขา” (ผู้ตอบการสำรวจหญิงชาวจีน อายุ 18-20 ปี)

จากรายงานการสำรวจพบว่านักท่องเที่ยวยุคใหม่มีความรู้ความเข้าใจว่าควรปฏิบัติอย่างไรที่ค่อนข้างจำกัดมาก มีเพียง 11 คน จาก 54 คน (20%) ที่ตอบว่าได้รู้เห็นการแสวงประโยชน์จากเด็กแล้วได้รายงานอีก 37 คน (69%) ตอบว่าไม่เห็น (6คนไม่ตอบ) สำหรับผู้ที่ไม่รายงานนั้นกล่าวว่าพวกเขาทำไม่ได้เพราะไม่มีข้อมูลเพียงพอ ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่รู้ว่าจายงานให้ใคร ไม่รู้ว่าข้อร้องเรียนของพวกเขาจะมีใครสนใจหรือไม่ ความคิดเห็นต่อไปนี้จะสะท้อนถึงความไม่แน่ใจของพวกเขา ดังนี้

“ฉันไม่รู้จะบอกใครดี [เกี่ยวกับเรื่องเด็กขอลาตามถนน] และฉันก็ไม่คิดว่า การบอกนั้นจะช่วยอะไรได้” (ผู้ตอบการสำรวจหญิง ชาวไต้หวัน อายุ 26-30 ปี)

“ไม่รู้ว่าจะติดต่อใครและฉันคิดว่าพวกเขาก็ไม่ทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เพราะปัญหาที่ [เด็กผู้หญิงอายุต่ำกว่าเกณฑ์ ทำงานเป็นสาวเดินรูดเส้าในบาร์ เป็นเด็กขายดอกไม้ในแหล่งบันเทิงเรีงมย์] ซึ่งมีเกลื่อนกลาดเหลือเกินที่นี่” (ผู้ตอบการสำรวจหญิงชาวออสเตรเลีย อายุ 26-30 ปี)

“ผมรู้สึกแบบว่าถ้าผมไปที่สถานทูตและรายงานเรื่องนี้ คนที่นั่นเขาอาจจะเป็นแบบ ‘อ้อเธอ เราว่ามันมีปัญหาเยอะมาก’ ผมไม่คาดหวังว่าจะมีใครพูดว่า ‘เกิดที่ไหน เราจะหาเรื่องนี้ได้ที่ไหน’ เพราะมันดูเหมือนเป็นเรื่องที่ทุกคนมองเห็น แต่ไม่มีใครอยากเผชิญกับปัญหานี้” (ผู้ให้สัมภาษณ์ชาย ชาวอเมริกัน อายุ 26 ปี)

“ฉันไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นยังไงดี ฉันรู้สึกว่า พวกเขาจะเป็นแบบ ‘อันนี้มันเป็นเรื่องธรรมดาเป็นวัฒนธรรมของเรา’ แม้ว่ามันจะผิดอย่างเห็นได้ชัด... และฉันก็ค่อนข้างกังวลด้วยว่าถ้าไป

รายงานใครเข้า ในสถานการณ์ชีวิตของเขา และเขาออกจากสถานการณ์นั้นไม่ได้ และถ้าเขาถูกจับมันก็จะทำให้แย่มากขึ้นไปอีกสำหรับเขา”

(ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวอังกฤษ อายุ 22 ปี)

ความไม่แน่ใจว่าควรจายงานหรือไม่อาจเกิดจากรู้สึกผสมกันในเรื่อง ‘ความรับผิดชอบ’ เมื่อถูกถามว่าเขารู้สึกไหมว่า พวกเขา มีความรับผิดชอบที่จะต้องปกป้องเด็ก ๆ ที่มีความเสี่ยงในการท่องเที่ยวของภูมิภาคนี้ ผู้ตอบแบบสอบถาม 51% ระบุว่าเขาคิดว่าใช่ ความเห็นต่อไปนี้จะบอกถึงเรื่องนี้ได้ดี

“ใช่..การปกป้องคุ้มครองเด็กเป็นความรับผิดชอบของทุกคน”

(ผู้หญิง ชาวจีน อายุ 21-25 ปี)

“ใช่ ..ในฐานะผู้ใหญ่ ฉันเชื่อว่าเป็นความรับผิดชอบของฉันที่จะต้องคอยระวังและปกป้องเด็ก ไม่ว่าฉันจะอยู่ที่ไหน เด็กยัง เล็กเกินกว่าที่พวกเขาจะปกป้องตัวเอง ดังนั้นมันขึ้นอยู่กับผู้ใหญ่ที่จะทำให้แน่ใจว่าพวกเขาปลอดภัย”

(ผู้หญิง ชาวออสเตรเลีย อายุ 26-30 ปี)

“ในฐานะพลเมืองของโลก ฉันควรรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของเด็ก ๆ ทั่วโลก”

(ผู้หญิง ชาวจีน อายุ 26-30 ปี)

“ในฐานะพลเมืองของโลก ฉันควรรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของเด็ก ๆ ทั่วโลก.”

ผู้หญิง ชาวจีน อายุ 26-30 ปี

อย่างไรก็ตามในขณะที่เดียวกันผู้เข้าร่วมการศึกษาวัย 8% ระบุว่าพวกเขาไม่คิดว่าเรื่องนี้เป็นความรับผิดชอบของเขา และผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (42%) ปฏิเสธที่จะตอบคำถามนี้บางคนก็ไม่แน่ใจคำตอบของตนเอง (ไม่สามารถจะให้คำตอบ ใช่ หรือ ไม่ใช่ อย่างชัดเจนได้) ผู้ถูกสัมภาษณ์บางคน ให้คำตอบที่แหลมคมมากเมื่อถูกถามว่านักท่องเที่ยวควรจะมีส่วนรับผิดชอบในการปกป้องเด็กจากการถูกละเมิดและแสวงประโยชน์หรือไม่ พวกเขาตระหนักดีว่านักท่องเที่ยวมีส่วนที่ก่อให้เกิดปัญหาหลายอย่างทั้งการสร้างอุปสงค์ของสินค้าหรือบริการบางอย่าง (เช่นของที่ระลึกราคาถูกที่เด็กๆขาย) หรือโดยไม่แสดงออกที่จะหยุดยั้งการละเมิดหรือการแสวงประโยชน์จากเด็ก และโดยหลีกเลี่ยงสถานที่ท่องเที่ยวที่ทำผิดกันจนเป็นเรื่องปกติธรรมดา

“ถ้าไม่ใช่เพราะนักท่องเที่ยวคนพวกนี้ก็จะไม่มีเงินมากขนาดนี้ ดังนั้นเขาอาศัยอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่จะทำเงิน ในขณะที่เดียวกันถ้าเขาใช้เครื่องมือที่ผิดในการนำนักท่องเที่ยวเข้ามาละก้อ สำหรับฉันมันเป็นเรื่องไม่สร้างสรรค์เลย[เพราะมันไม่ยั่งยืน]ฉันไม่อยากจะกลับไปในที่ใดก็ตามที่ขัดแย้งต่อความเชื่อด้านคุณธรรมของตนเอง อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวก็สามารถทำอะไรบางอย่างได้ [เช่น โดยไม่ไปที่นั่น] ” (ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวอังกฤษ อายุ 23 ปี)

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เชื่อว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และ/หรือรัฐบาลในภูมิภาค ควรจะลงมือจัดการกับปัญหาการแสวงประโยชน์จากเด็กให้มากขึ้น รวมทั้งให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวด้วยว่า พวกเขาจะช่วยได้อย่างไร

นักท่องเที่ยวอยากได้รับข้อมูลมากขึ้นว่าพวกเขาจะช่วยบรรเทาปัญหาการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กได้อย่างไร หรืออย่างน้อยที่สุดเดินทางโดยวิธีที่จะไม่ทำผิดในเรื่องนี้ นักท่องเที่ยวเชื่อดังว่าอุตสาหกรรมการเดินทางและการท่องเที่ยว มีบทบาทอย่างสำคัญที่จะแบ่งปันข้อมูลนี้ยกตัวอย่างเช่นข้อสังเกตต่อไปนี้

“ฉันคิดว่าในส่วนของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวหน้าจะมีส่วนในความรับผิดชอบบ้าง ไม่ว่าความรับผิดชอบนั้นจะหน้าตาเป็นอย่างไรก็ตาม เพื่อช่วยให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวที่เข้ามา เพื่อที่เราจะได้รับรู้ว่าควรจะทำอะไรให้เหมาะสมอย่างไร”

(ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวอเมริกัน อายุ 53 ปี)

“ฉันคิดว่าบริษัทท่องเที่ยวที่บ้านมีความสำคัญมากสำหรับฉัน เกือบเป็นเรื่องบังคับเลยว่า เขาต้องบอกให้ลูกค้าทราบเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ [การแสวง

“ฉันคิดว่าบริษัทท่องเที่ยวที่บ้านมีความสำคัญมาก สำหรับฉันเกือบเป็นเรื่องบังคับเลยว่า เขาต้องบอกให้ลูกค้าทราบเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ [การแสวงประโยชน์จากเด็กและการใช้ความรุนแรงกับเด็กในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวจะช่วยป้องกันได้อย่างไร] เขาบอกคุณเรื่องอื่นอย่าง ‘การขี่มอเตอร์ไซด์เป็นอันตราย’ และเช่นเดียวกัน มันก็เป็นเรื่องอันตรายที่จะให้เงินเด็กมาเป็นเงินเพียงเล็กน้อยก็ตาม!”

ผู้ให้สัมภาษณ์ หญิงชาวอังกฤษ อายุ 23 ปี

ประโยชน์จากเด็กและการใช้ความรุนแรงกับเด็กในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวจะช่วยป้องกันได้อย่างไร เขาบอกคุณเรื่องอื่นอย่าง ‘การขี่มอเตอร์ไซด์เป็นอันตราย’ และเช่นเดียวกัน มันก็เป็นเรื่องอันตรายที่จะให้เงินเด็กแม้เป็นเงินเพียงเล็กน้อยก็ตาม ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์ หญิงชาวอังกฤษ อายุ 23 ปี)

“ใช่แล้ว [นักท่องเที่ยวควรรับผิดชอบ] แต่ยิ่งกว่านั้น ฉันคิดว่าอุตสาหกรรม – ได้แก่โรงแรม บริษัททัวร์ สายการบิน – ควรจะเคลื่อนไหวมากกว่านี้...ในฐานะนักเดินทาง คุณควรจะได้รับ การเตือนให้รู้เรื่องนี้ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไม การโฆษณาณรงค์บนเครื่องบินอาจจะช่วยได้”

(ผู้ตอบคำถามหญิง ชาวเยอรมัน อายุ 21-25 ปี)

นักท่องเที่ยวหลายคนยังบอกด้วยว่า พวกเขามีแนวโน้มที่จะอุดหนุนสถานประกอบการท่องเที่ยวที่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กนักท่องเที่ยวคนหนึ่งบอกว่าเธอยินดีที่ได้เป็นส่วนของการช่วยเหลือภูมิภาคนี้ในเชิงบวก

“เราไม่ได้ให้เงินเด็กไปโดยตรง แต่ฉันอยากจะทำอะไรที่จะช่วยพวกเขา ฉันก็เลยไปซื้อของบางอย่างจากร้านที่บริหารงานโดยองค์การที่ช่วยให้พ่อแม่ของอดีตเด็กข้างถนนทำงานเงิน ที่คุณจ่ายค่ากระเป๋าคือเงินการกุศลที่ช่วยพัฒนาเด็กข้างถนนและส่งพวกเขาไปโรงเรียน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวอังกฤษ อายุ 24 ปี)

“พูดตรง ๆ นะฉันเลยคิดว่าฉันจะทำละ และแน่ใจว่าจะพยายามอย่างที่สุด แต่ธุรกิจต้องช่วยให้เราเป็นส่วนของการแก้ไขปัญหาด้วย.”

ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวอเมริกัน อายุ 53 ปี

ในขณะที่ไม่ใช่นักท่องเที่ยวทุกคนที่จะได้รู้จักวิสาหกิจสังคมหรือธุรกิจชุมชนในลักษณะนี้ หลายคนก็แสดงความสนใจและอยากได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า จะไปหาธุรกิจเหล่านี้ได้ที่ไหนอย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น นักท่องเที่ยวแสดงความต้องการอยากได้รายชื่อขององค์กรการกุศลเพื่อเด็ก และวิสาหกิจชุมชนที่พวกเขาจะช่วยเหลือสนับสนุนได้ และอยากให้มีรายชื่อหรือฐานข้อมูลของธุรกิจการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก ที่ตรวจสอบได้จากภายนอก

“นั่นจะมีผลต่อการตัดสินใจของฉันว่าจะไปไหนมากที่สุด แต่ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าจะเริ่มหา [ข้อมูล] นั้นได้จากไหน ตัวอย่างเช่น ถ้าฉันจะหาข้อมูลออนไลน์ แล้วหาสถานที่ตามราคาที่ประกาศทำนองนั้นแล้วก็เข้าไปที่เว็บไซต์ของ

บริษัทมันก็ไม่มีข้อมูลในนั้นพูดตรง ๆ นะ ฉันเลยคิดว่าฉันจะทำละ และแน่ใจว่าจะพยายามอย่างที่สุด แต่ธุรกิจต้องช่วยให้เราเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ไขด้วย” (ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวอเมริกัน อายุ 53 ปี)

“ก็แล้วผมจะรู้ได้ไงว่าโรงแรมหรือธุรกิจนั้น ๆ ปฏิบัติตามมาตรฐานการคุ้มครองเด็ก ผมไม่รู้หรอก ผมไม่รู้แม้กระทั่งว่ามันหมายความว่าอย่างไร แต่ถ้าหากมันมีเครื่องหมายที่ทำให้ผมรู้ว่ามันเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก หรือเขาปฏิบัติตามมาตรฐานหรืออะไรสักอย่างและได้รับการรับรองก็ค่อยยังชั่วหน่อย” (ผู้ให้สัมภาษณ์ชาย ชาวอเมริกัน อายุ 26 ปี)

ข้อความต่อไปนี้ บ่งชี้ว่านักท่องเที่ยวมองเห็นความสำคัญที่รัฐบาลควรจะเข้ามาเกี่ยวข้อง

“ถ้าฉันพบเด็กกำลังขอทานหรือขายของ ฉันก็สงสาร และถ้าฉันช่วยได้ก็อยากช่วย แต่ฉันก็คิดว่ารัฐบาล ควรช่วยเหลือเด็กเหล่านี้ ถ้าฉันช่วยเด็กได้ ฉันก็ สุขใจ แต่ถ้าฉันกลับมาที่นี่อีก ฉันหวังว่าจะไม่พบเด็ก ขอทานอีก ฉันหวังว่ารัฐบาลจะแก้ปัญหาให้ไปได้ด้วย ดี” (ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวจีนอายุ 30 ปี)

“มันต้องเป็นการร่วมมือกันระหว่างนักท่องเที่ยว และรัฐบาลท้องถิ่น [ที่จะลงมือทำ]”

(ผู้ให้สัมภาษณ์ชาย ชาวอเมริกัน อายุ 26 ปี)

“มันต้องเป็นการร่วมมือกันระหว่างนักท่องเที่ยว และรัฐบาลท้องถิ่น [ที่จะลงมือทำ].”

ผู้ให้สัมภาษณ์ชาย ชาวอเมริกัน อายุ 26 ปี

“ฉันแค่คิดว่า ทำไมรัฐบาลไม่พยายามทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้ [เด็กที่ต้องทำงาน/อาศัยอยู่ตามท้องถนน]” (ผู้ตอบคำถามหญิงชาวฮ่องกง อายุ 26-30 ปี)

การออกมาปกป้องการแสวงประโยชน์จากเด็ก โดยภาครัฐและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะช่วยลดกระแส ต่ออาชญากรรมที่ไม่ดีที่เกิดจากบรรดานักท่องเที่ยวที่เข้าไปมีส่วนกับการล่วงละเมิดเด็กในแหล่งท่องเที่ยว บางแห่งได้ ดังที่นักท่องเที่ยวรายหนึ่งกล่าวไว้ว่า หากมีการจัดปัญหานี้ออกไป จะช่วยทำให้เกิดการสร้าง ประสิทธิภาพที่ดีต่อการท่องเที่ยวในวันหยุดได้มากขึ้น

“ฉันคิดว่ามันเป็นเรื่องดีสำหรับประเทศเหล่านี้ [ที่จะป้องกันการละเมิดและการแสวงประโยชน์จากเด็กในธุรกิจท่องเที่ยว] เขาต้องหยุดมัน [ไม่ใช่เพียงเพราะผลกระทบต่อเด็ก แต่] เพราะหนึ่งในความรบกวนที่เราไม่ชอบในเอเชียคือ คนชอบมารบกวนเรา... บางคนก็ คิดผิดว่ามันจะเป็นการท่องเที่ยวที่ห่วยมาก: ‘เราจะนอนบนชายหาด’แต่พวกเขาไม่ได้คิดมา ก่อนว่าเขาจะมานอนบนชายหาด แล้วมีเด็กเดินมาตามตื้อให้เขาช่วยซื้อของ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวอังกฤษ อายุ 22 ปี)

นักท่องเที่ยวตอบรับการสื่อสารเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กอย่าง น่าพอใจ และสื่อนี้มีผลกระทบต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในเชิงบวก

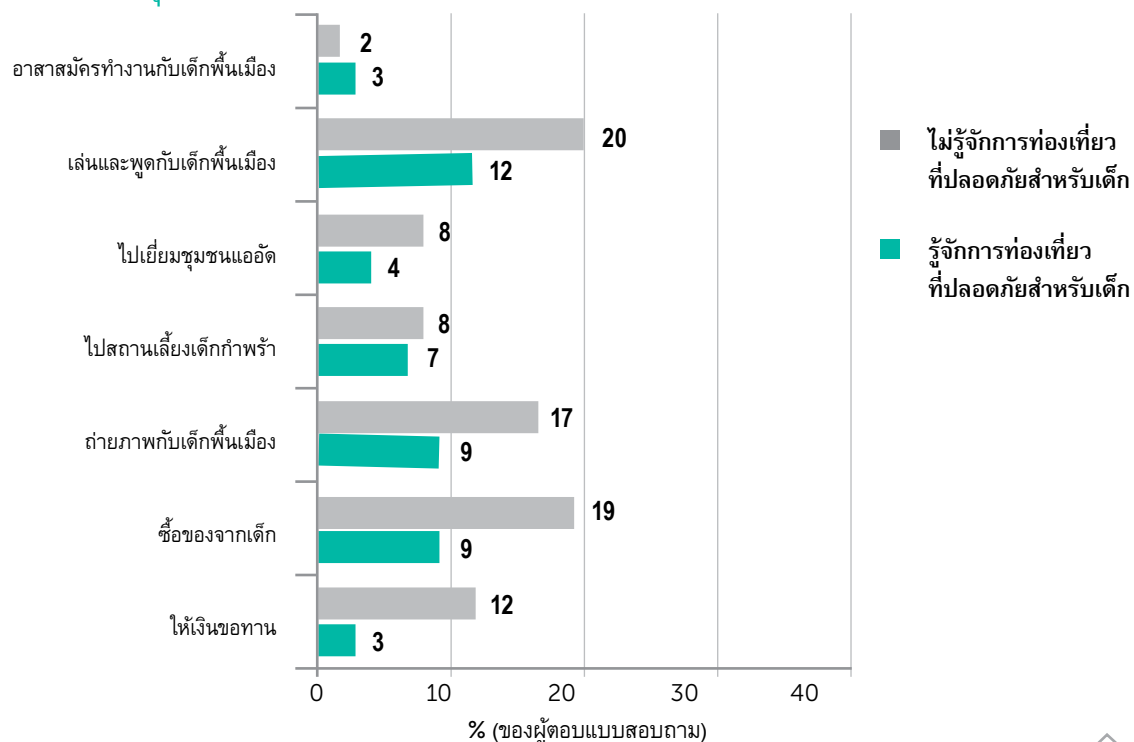
โดยรวมแล้ว นักท่องเที่ยวจะไม่คุ้นเคยกับคำว่า “การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก” มีเพียงไม่กี่คนของผู้ถูกสัมภาษณ์ราว 26% ที่ตอบแบบสำรวจมีโอกาสได้ฟังหรือชม การโฆษณาณรงค์เรื่องนี้ออกมาเผยแพร่ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจ เพราะว่าสื่อรณรงค์เหล่านี้ก็ออกมาแค่ช่วงเวลาสั้นๆเท่านั้น อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวก็พอจะเข้าใจความหมายอยู่บ้างและอยากจะเรียนรู้เพิ่มเติมอีก

ที่น่าสนใจมากคือความตระหนักในเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กและความเข้าใจในหลักการ ที่สนับสนุนเรื่องนี้ ดูเหมือนจะมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอย่างมีนัยยะสำคัญ ตัวอย่างเช่น ผู้เข้าร่วมตอบแบบสอบถามเพียง 3% เท่านั้น ที่เคยได้ยินเกี่ยวกับ “การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก” ระบุว่าเขาเคยให้เงินเด็กขอทาน (เทียบกับ 15% โดยรวม) และเพียง 9% (เทียบกับ 28% โดยรวม) ซื้อของจากเด็ก ในทางกลับกัน ผู้ที่รู้จักการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กจำนวน 9% ได้ถ่ายภาพเด็ก

(เทียบกับ 26% ของผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัยโดยรวม) 7% (เทียบกับ 15% โดยรวม) ได้ไปเยี่ยมเด็กในความดูแลของสถาบัน และเพียง 4% (เทียบกับ 12%) รายงานว่าได้ไปเยี่ยมชุมชนแออัด หรือได้ไป‘ท่องเที่ยว’ย่านชุมชนแออัดในรูปแบบทัวร์ (ดูแผนภูมิที่2) นำเสนอรายละเอียดแยกย่อยของแผนภูมิที่ 1 (ข้างบน) ระหว่างคนที่คุ้นเคยกับการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กและคนที่ไม่คุ้นเคย ข้อมูลที่พบนี้แสดงหลักฐานชัดเจนว่านักท่องเที่ยวที่คุ้นเคยกับการสื่อสารเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก จะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในกลุ่มเสี่ยงที่จะทำให้เด็กมีความเสี่ยงต่อการถูกละเมิดโดยไม่เจตนาบ่อยลง

แผนภูมิที่ 2

ความคุ้นเคยต่อการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กและประสบการณ์กับเด็กพื้นเมือง

การตอบสนองต่อเอกสารณรงค์เรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กเป็นไปในทางบวกและแสดงถึงการสนับสนุนความริเริ่มนี้อย่างดียิ่งความเห็นต่อไปนี้ บ่งชี้ถึงความต้องการของนักท่องเที่ยว ที่จะปฏิบัติตามการณรงค์และทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวก

“ฉันหวังว่าฉันจะตระหนักมากกว่านี้ว่าควรจะทำอย่างไร เมื่อได้เห็นข้อมูลเหล่านี้—บางครั้งมันก็ช่วยเปิดหูเปิดตาคุณ เมื่อคุณเห็นอะไรเช่นนี้ มันทำให้คุณคิดว่า: ‘เอาละ ฉันจะเฝ้าระวังเรื่องนี้ และลงมือปฏิบัติ ’”

(ผู้ให้สัมภาษณ์หญิง ชาวอร์เวย์ อายุ 30 ปี)

“อันนี้ดีมากเลย ผมกับเพื่อนจะได้รักษาสัญญา [ที่จะทำตามแนวปฏิบัติที่ร่างไว้] ดีมากเลยเยี่ยม” (ผู้ให้สัมภาษณ์ชาย ชาวเกาหลี อายุ 28 ปี)

บทสรุป

แม้ว่าจะเป็นเพียงผลสะท้อนของการศึกษาขนาดเล็ก ข้อค้นพบนี้ก็เสริมสร้างและยืนยันข้อสรุปที่ได้ทำไว้ในการศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก มุมมองของนักท่องเที่ยว (ศุภนิมิต 2012) โดยเฉพาะเมื่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้นำเสนอหลักฐานว่านักท่องเที่ยวมีความสนใจและผูกพันในประเด็นเรื่องการแสวงประโยชน์จากเด็ก ซึ่งอาจเน้นให้เกิดความรู้สึกรับผิดชอบร่วมกันที่จะช่วยปกป้องเด็ก

การศึกษาวิจัยนี้ระบุว่า นักท่องเที่ยวตระหนักถึงเรื่องการละเมิดและแสวงประโยชน์จากเด็กที่เกิดขึ้นในภาคการท่องเที่ยว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความตระหนักนี้เองเป็นผลของความสำเร็จในการรณรงค์ ซึ่งมีจุดเน้นอยู่ที่การละเมิดทางเพศต่อเด็กจากการท่องเที่ยว การรณรงค์นั้นเรียกร้องให้นักท่องเที่ยวช่วยแจ้งและรายงานเรื่องการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กกรณีที่ได้พบเห็นและรายงานการศึกษาฉบับนี้ยังเปิดเผยถึงคำพูดของนักท่องเที่ยวบางคนที่ยอมรับว่า พวกเขาเป็นนักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กแล้วโดยการที่ไม่กระทำการซึ่งยุ่งเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศเด็กตามการรณรงค์ ‘การท่องเที่ยวที่มุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก’

อย่างไรก็ตาม การศึกษาวิจัยพบว่านักท่องเที่ยวตระหนักน้อยลงว่า พฤติกรรมบางอย่าง และปฏิสัมพันธ์ที่ดูเหมือนบริสุทธิ์ใจกับเด็กนั้น อาจมีส่วนทำให้เด็กมีความเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ ตัวอย่างเช่นนักท่องเที่ยวอาจจะไม่คิดว่า เด็กที่ขอทานอยู่ตามถนนก็อาจจะตกเป็นเหยื่อของการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้หลายคนก็ไม่ตระหนักว่า การไปเยี่ยมเด็กใน ‘สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า’ จะทำให้เกิดอันตรายกับความเปราะบางของเด็กและการท่องเที่ยวเช่นนั้นได้เพิ่มจำนวนคนแปลกหน้าที่ยังไม่ได้คัดกรอง ให้เข้าถึงเด็กที่เป็นกลุ่มเสี่ยงมากที่สุดในสังคม มีคำถามว่าจะมีวิธีใดที่มีประสิทธิภาพมากกว่านี้ในการป้องกันการล่วงละเมิดไม่ให้เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นแทนการรายงานหลังจากเกิดเหตุการณ์แล้ว สำหรับเด็กนั้นทางเลือกที่สองนั้นอาจจะสายเกินไปที่จะสามารถช่วยเหลือเด็กได้ทันเวลา

นักท่องเที่ยวหลายคนแสดงความกังวลเป็นอย่างมากเกี่ยวกับสภาพเลวร้ายของเด็กกลุ่มเสี่ยง ขณะที่เดินทางมายังภูมิภาคพวกเขารู้สึกเศร้า ผิดหวัง ละอายใจ และหงุดหงิด เมื่อเห็นเด็ก ๆ ต้องมาขอทานและทำงานอยู่ในสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ อย่างไรก็ตามบ่อยครั้งที่นักท่องเที่ยวเหล่านี้ไม่ได้มองว่า สถานการณ์ปวดร้าวใจนี้เป็นเรื่องของการแสวงประโยชน์แต่กลับมองว่าเป็นความจริงอันโหดร้ายของสถานการณ์ การมองว่านักท่องเที่ยวต่างชาติไม่คุ้นเคยกับประเด็นของท้องถิ่นถือเป็นเรื่องที่มีเหตุผลพวกเขาอาศัยข้อมูลที่ได้รับมาเท่านั้น

แต่ก็ต้องยอมรับว่า มันเป็นเรื่องยากที่จะแยกแยะระหว่างสถานการณ์ที่ผู้ใหญ่ตั้งใจนำเด็กเข้าไปอยู่ในสภาพของการแสวงประโยชน์เช่นการขอทาน หรือขายของบนถนน กับกรณีที่เด็กกระทำด้วยความสมัครใจของตนเอง อย่างไรก็ตามไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเด็กคนใดก็ตามที่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ย่อมต้องการหาทางแก้ไขปัญหาที่ดีกว่าในองค์กรที่ทำงานด้านการปกป้องเด็กกำลังปรับเปลี่ยนแนวทางการดูแลเด็กให้มาอยู่ในการดูแลของครอบครัวและชุมชนซึ่งเป็นทางเลือกใหม่ การเพิ่มขึ้นของการจัดทัวร์ท่องเที่ยวและการสนับสนุนทางการเงินให้สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าก็เปรียบเสมือนดาบสองคมที่ไม่ได้ช่วยอะไรต่อเด็กแต่กลับเป็นการทำร้ายเด็กมากกว่า

ถือว่าเป็นโอกาสดีหากนักท่งที่เกี่ยวข้องจะแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพวกเขาต้องการเรียนรู้และเข้าใจเรื่องการแสวงประโยชน์จากเด็กและต้องการเป็นนักท่งที่เกี่ยวข้องที่ปลอดภัยสำหรับเด็กที่น่ายินดีคือการศึกษาวิจัยนี้ได้บ่งชี้ ถึง ความสัมพันธ์อย่างชัดเจนระหว่างการที่ได้รับข้อมูลการท่งที่เกี่ยวข้องที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก การปฏิบัติต่อเด็ก และการตัดสินใจเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ตัวอย่างเช่น ผู้ที่เคยได้ข้อมูลเรื่องการท่งที่เกี่ยวข้องที่ปลอดภัยสำหรับเด็กมีแนวโน้มที่จะให้เงินแก่เด็กขอทานลดลงและไปเยี่ยม ‘สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า’ น้อยลง ซึ่งแสดงว่าข้อความรณรงค์ได้ผล

การสร้างความรู้ช่วยปิดช่องว่างนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เมื่อคิดว่าเด็กเหล่านี้เป็นกลุ่มเสี่ยงมากที่สุด และมีความเสี่ยงอย่างยิ่งในรูปแบบของการถูกแสวงประโยชน์รวมทั้งการละเมิดทางเพศ จะเป็นการดีกว่าถ้าจะเลือกที่จะลดความเสี่ยงต่าง ๆ นี้ก่อนที่จะสถานการณ์จะแย่ลงไปกว่านี้ สำหรับเด็กที่เปราะบาง

การท่งที่เกี่ยวข้องที่ปลอดภัยสำหรับเด็กยังเป็นเรื่องสมเหตุสมผลทางธุรกิจอีกด้วย การศึกษาวิจัยเน้นว่าการปฏิสัมพันธ์กับเด็กอาจสร้างประสบการณ์ที่ดีหรือร้ายแก่นักท่งเกี่ยวได้ นักท่งเกี่ยวหลายคนอธิบายว่าการเล่นและพูดคุยกับเด็กเป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำมากที่สุดของพวกเขา ดังนั้นอาจเป็นไปได้โดยไม่จำเป็นต้องแปลกใจนักว่าการที่พวกเขาได้มองเห็นเด็กในสภาพท่งทุกขอาจกลับกลายเป็นความบอบช้ำทางจิตใจที่ส่งผลให้ตัดสินใจให้เดินทางกลับเร็วกว่ากำหนดและไม่ขอกลับมาอีกเลยความรู้สึกที่รุนแรงขนาดนั้นจะมีอิทธิพลต่อมุมมองของนักท่งเกี่ยวต่อรัฐบาลท้องถิ่นชุมชน รวมทั้งอุตสาหกรรมการท่งเกี่ยว ซึ่งเขามองว่ามีส่วนรับผิดชอบที่จะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ แม้ว่าจะมีนักท่งเกี่ยวบางคนรู้สึก ว่า พวกเขาอาจทำอะไรเล็กน้อย เพื่อช่วยเหลือเด็ก ส่วนใหญ่กลับเห็นด้วยว่าความรับผิดชอบเบื้องต้นขึ้นอยู่กับรัฐบาลท้องถิ่นและอุตสาหกรรมการท่งเกี่ยว ความรู้สึกเศร้า ผิดหวังและหงุดหงิดนั้น ไม่เพียงแต่จะเป็นผลมาจากที่พวกเขา รู้สึกว่ามีข้อจำกัดในฐานะที่เป็นแก่นักท่งเกี่ยวเท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับการที่เขามองเห็นว่าคนในท้องถิ่นไม่ได้สนใจที่จะรับผิดชอบด้วย เป็นที่แน่นอนว่าปฏิกริยารุนแรงเช่นนี้มีผลกระทบต่อการประกอบการของนักท่งเกี่ยว ในทางตรงข้าม ผู้ที่สามารถระบุได้ว่าเขาได้ทำอะไรที่สามารถทำได้ เช่น การซื้อของจากธุรกิจชุมชนและผู้ประกอบการที่มีจริยธรรม ความรู้สึกชื่นชมและมีความสุขที่สามารถช่วยเหลือปกป้อง และช่วยสร้างสิ่งดีๆ ให้แก่ชุมชนและเด็กๆ ในท้องถิ่น

ในขณะที่การท่งเกี่ยวในภูมิภาคนี้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นโอกาสทั้งสำหรับการสร้างรายได้และการพัฒนา เป็นช่วงเวลาที่จะท่อนถึงความไม่ใส่ใจต่อผลกระทบต่อการแสวงหาประโยชน์จากเด็กโดยไม่ได้ตั้งใจทั้งนักท่งเกี่ยวและเด็กในท้องถิ่นต่างได้รับผลกระทบโดยตรงต่อกันและกัน และบรรยากาศการท่งเกี่ยวก็มีอิทธิพลที่จะส่งผลกระทบว่าจะออกมาดีหรือร้าย สำหรับภาคส่วนการท่งเกี่ยวจึงควรสนใจที่จะหาทางป้องกันลดความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นกับเด็ก เพื่อให้มั่นใจว่าเด็กจะอยู่ดีมีสุขและมีอนาคตที่ดีต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจะมีข้อมูลให้นักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นว่า เด็ก ๆ มีความเสี่ยงต่อการถูกละเมิดและการแสวงประโยชน์ได้อย่างไรจากการท่องเที่ยว ในขณะที่นักท่องเที่ยวหลายคนตระหนักกว่ามีการละเมิดและแสวงประโยชน์จากเด็กในการท่องเที่ยว ความเข้าใจของเขายังไม่สามารถเชื่อมโยงว่าการกระทำของเขาจะทำให้ความเสี่ยงสูงขึ้นหรือต่ำลงอย่างไรตัวอย่างเช่น นักท่องเที่ยวอาจเพิ่มความเสี่ยงของเด็กและทำให้พวกเขาเสี่ยงต่อการถูกละเมิด โดยการให้เงินเด็กขอทาน หรือไปเยี่ยมเด็กกลุ่มเสี่ยงในสถานที่อยู่แลเด็ก
2. ควรจะมีข้อมูลให้นักท่องเที่ยวให้ชัดเจนว่าพวกเขาจะเป็นนักเดินทางที่ปลอดภัยสำหรับเด็กได้อย่างไร นักท่องเที่ยวให้ความสนใจเกี่ยวกับเด็กและอยากจะทำให้แน่ใจว่า พวกเขาสร้างผลกระทบเชิงบวกต่อเด็กในเมืองปลายทางการท่องเที่ยวผลการวิจัยแสดงว่าแม้ข้อมูลพื้นฐานเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กก็มีนัยยะสำคัญและอิทธิพลเชิงบวกในพฤติกรรมการท่องเที่ยว ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มเสี่ยง
3. ควรจะมีข้อมูลให้นักท่องเที่ยว โดยมีทางเลือกให้ลูกค้าเพิ่มขึ้น และมีทางเลือกที่อยู่ในแนวทางเดียวกับหลักการของการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก นักท่องเที่ยวที่อยากเป็นนักเดินทางที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก นอกเหนือจากกฎเรื่อง ‘ทำและอย่าทำ’ หลายคนก็อยากไปให้ไกลอีกก้าวหนึ่งและให้มั่นใจได้ว่าเงินที่พวกเขาจ่ายให้กับการท่องเที่ยวได้ช่วยเด็ก และไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อเด็ก ในภูมิภาคนี้ พวกเขาต้องการให้ผลิตภัณฑ์และบริการจากการท่องเที่ยว เสริมสร้างให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก นอกจากนั้น เขายังต้องการได้ข้อมูลของธุรกิจการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กและกิจกรรมโครงการต่างๆที่พวกเขาสามารถสนับสนุนได้ต่อไป
4. ให้สังคมทราบและเข้าใจโดยทั่วไปว่าการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก เป็นความรับผิดชอบร่วมกันระหว่างรัฐบาล อุตสาหกรรมท่องเที่ยว และนักเดินทางนักท่องเที่ยวรู้สึกว่าคุณค่าควรมีบทบาทที่จะทำให้แน่ใจได้ว่า เขาไม่ได้มีส่วนทำให้เกิดการละเมิดหรือการแสวงประโยชน์จากเด็ก ในขณะเดียวกันพวกเขาก็แสดงความหงุดหงิดในข้อจำกัดของตนเอง และรู้สึกว่าประเด็นที่สำคัญนี้ รัฐบาลท้องถิ่นและอุตสาหกรรมท่องเที่ยวควรมีส่วนในการรับผิดชอบ ผลจากการศึกษาวิจัยนี้ได้เน้นให้เห็นภาพลักษณ์ที่เป็นลบที่นักท่องเที่ยวมองเห็น เมื่อพวกเขาารู้สึกว่าสังคมในชุมชนท้องถิ่นมองเห็นการแสวงประโยชน์จากเด็กเป็นเรื่องธรรมดา ดังนั้นเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องให้ข้อมูลว่ามีความพยายามและริเริ่มทำกิจกรรมหรือโครงการอะไรที่กำลังดำเนินอยู่ และต้องมีการเผยแพร่เรื่องความรับผิดชอบนี้ผ่านสื่อต่างๆ ให้เป็นที่ยอมรับในสังคมทั่วไป เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้มั่นใจว่าภาคส่วนการท่องเที่ยวกำลังทำงานอยู่อย่างต่อเนื่อง

เอกสารอ้างอิง

- Bliss, S. (2006) *Child Labour in Tourism Industry in Developing Countries*. Proceedings of the Social Educators' Association of Australia Biennial National Conference, Brisbane, January 12 2006.
- Csáky, C. (2009) *Keeping Children Out of Harmful Institutions: Why we should be investing in family-based care*. London: Save the Children Fund.
- Crouch, D., Jackson, R. and Thompson, F. (eds) (2005) *The Media and the Tourist Imagination: Converging Cultures*. Oxon, UK: Routledge.
- Euromonitor International (2012) Tourism Flows Inbound in Thailand, August 2012. Accessed 6/10/13, www.euromonitor.com/travel-and-tourism-in-thailand/report.
- George, B.P. and Panko, T. R. (2011) Child sex tourism: Facilitating conditions, legal remedies, and other interventions. *Vulnerable Children and Youth Studies*, 6(2): 134-143.
- Guiney, T. (2012) 'Orphanage Tourism' in Cambodia: When Residential Care Centres Become Tourist Attractions. *Pacific News*, 38: 9-14.
- Jenkins, O. (2003) Photography and travel brochures: the circle of representation. *Tourism Geographies*, 5 (3): 305-328.
- Keane, K. (2006) *Street-Based Child Sexual Exploitation in Phnom Penh and Sihanoukville: A Profile of Victims*. Action Pour Les Enfants, Phnom Penh Cambodia. Accessed 2/10/13, www.humantrafficking.org/publications/456
- Lao National Tourism Administration (2010) *2010 Statistical Report on Tourism in Laos*. Planning and Cooperation Department, Tourism Statistics Division: Lao PDR.
- Lao People's Democratic Republic (2012) Presentation at Project Childhood Coordinating Committee, Bangkok, 10 July 2012.
- Long, P. and Robinson, M. (2009) Tourism, Popular Culture and the Media. In Jamal, T. and Robinson, M. (Eds.) *The SAGE Handbook of Tourism Studies*. London, Thousand Oaks, New Delhi & Singapore: SAGE Publications, Chapter 6: 98-114.
- Ministry of Tourism Cambodia (2012) *Tourism Statistics Annual Report*. Accessed 8/10/13, www.tourismcambodia.org/images/mot/statistic_reports/tourism_statistics_annual_report_2012.pdf.
- Ministry of Culture, Sports and Tourism, Vietnam (2012) *Tourism Statistics*. Accessed 8/10/13, www.vietnamtourism.gov.vn/english/index.php?cat=012041&itemid=6308.
- Ministry of Tourism and Sports, Thailand (2012) Tourism Statistics.
- Mowforth, M. and Munt, I. (2009) *Tourism and sustainability: development, globalization and new tourism in the Third World* (3rd edn). London: Routledge.
- Sánchez Taylor, J. (2010) Sex Tourism and Inequalities. In Coles, S. and Morgan, N. (Eds) *Tourism and Inequality: Problems and Prospects*. Oxon, UK: CABI Publishing.
- Scheyvens, R. (2002). Backpacker Tourism and Third World Development. *Annals of Tourism Research* 29(1): 144-164.
- Smith, V. (ed.) (1989) *Hosts and Guests: The Anthropology of Tourism*. Philadelphia, University of Pennsylvania Press.
- Telfer, D. & Sharpley, R. (2008) *Tourism and Development in the Developing World*. Milton Park & New York: Routledge.
- Tepelus, C.M. (2008) Social Responsibility and Innovation on Trafficking and Child Sex Tourism: Morphing of Practice into Sustainable Tourism Policies? *Tourism and Hospitality Research*, 8(2): 98-115.
- United Nations Children's Fund (2012) Child Maltreatment: Prevalence, Incidence and Consequences in East Asia and the Pacific: A Systematic Review of Research. *Measuring and Monitoring Child Protection Systems: Proposed Core Indicators for the East Asia and Pacific Region*, Strengthening Child Protection Series No. 1., UNICEF EAPRO, Bangkok, 2012.
- UNWTO *Tourism Highlights* (2013) Madrid, Spain: World Tourism Organization. Accessed, 8/8/13, www.unwto.org/facts/menu.html.
- World Travel and Tourism Council (2013a) *Travel and Tourism Economic Impact 2013: Cambodia*. Accessed 1/10/13, www.wttc.org/research/.
- World Travel and Tourism Council (2013b) *Travel and Tourism Economic Impact 2013: Laos*. Accessed 27/9/12, www.wttc.org/research/.
- World Travel and Tourism Council (2013c) *Travel and Tourism Economic Impact 2013: Thailand*. Accessed 27/9/12, www.wttc.org/research/.
- World Travel and Tourism Council (2013d) *Travel and Tourism Economic Impact 2013: Vietnam*. Accessed 27/9/12, www.wttc.org/research/.
- World Vision (2012) *Child Safe Tourism: The Tourist Perspective*. www.childsafetourism.org/wp-content/uploads/2013/10/Tourist-Perspective-report.pdf.

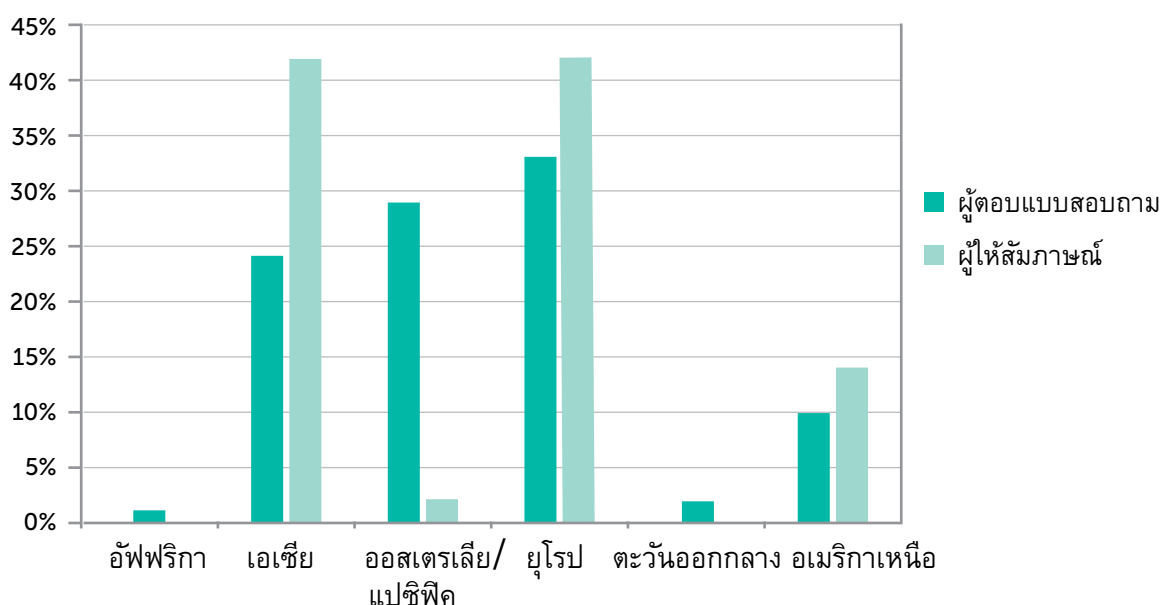
กลุ่มประชากรผู้เข้าร่วมในการศึกษาวิจัย

สัญชาติและภาษา

จากแบบสำรวจที่ได้รับตอบกลับมาทั้งหมดจำนวน 209 ฉบับเป็นภาษาเกาหลี 10 ฉบับ (5%) เป็นภาษาจีน 9 ฉบับ (4%) เป็นภาษาญี่ปุ่น 6 ฉบับ (3%) และส่วนที่เหลือเป็นภาษาอังกฤษ แม้จะมีการกรอกแบบสำรวจเป็นภาษาอังกฤษในอัตราที่มากกว่าส่วนที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษมากแต่การกระจายของประชากรก็มีความหลากหลายอย่างมีนัยยะสำคัญ ความหลากหลายปรากฏอยู่ในการสัมภาษณ์ด้วยเช่นกัน จากการสัมภาษณ์รวม 34 ครั้ง (บางครั้งเป็นการทำสัมภาษณ์กลุ่มเล็ก) มีการสัมภาษณ์ด้วยภาษาจีน 5 ครั้ง (กับผู้เข้าร่วม 8 คน) ภาษาญี่ปุ่น 5 ครั้ง (กับผู้เข้าร่วม 8 คน) ภาษาเกาหลี 4 ครั้ง (กับผู้เข้าร่วม 6 คน) และด้วยภาษาอังกฤษ 20 ครั้ง (กับผู้เข้าร่วม 37 คน) ในกลุ่มผู้ตอบแบบสำรวจ มีคนเข้าร่วมถึง 36 สัญชาติ ส่วนใหญ่มาจากออสเตรเลีย (25%) สหราชอาณาจักร (13%) และสหรัฐอเมริกา (8%) ผู้เข้าร่วมอื่นๆมาจากเกาหลี (5%) จีน (4%) เยอรมัน (4%) ฝรั่งเศส (4%) อินเดีย (4%) และนิวซีแลนด์ (4%) การกระจายของประชากร แยกตามประเทศที่พำนักก็แสดงภาพเช่นเดียวกัน สำหรับการสำรวจนักเดินทาง – ผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัยบางคนอยู่ในประเทศอื่น ในฐานะคนต่างชาติอาศัยอยู่นอกประเทศของตนเอง ในขณะที่การกระจายของสัญชาติ ในกลุ่มผู้ถูกสัมภาษณ์อาจไม่กว้างเท่านี้แต่ก็มีชาวยุโรปและอเมริกาเหนือเป็นจำนวนมากในกลุ่มตัวอย่าง แต่ชาวออสเตรเลียน้อยลงและชาวเอเชียมากขึ้น จากผู้ถูกสัมภาษณ์ 59 คนส่วนใหญ่มาจากสหราชอาณาจักร (15%) ประเทศสหรัฐอเมริกา (14%) ประเทศจีน (14%) ประเทศญี่ปุ่น (14%) ประเทศเกาหลีใต้ (10%) ประเทศฝรั่งเศส (9%) และประเทศเยอรมนี (7%) (ดูแผนภูมิที่ 3 สำหรับตัวเลขผู้มีส่วนร่วมในการศึกษาวิจัยแยกตามภูมิภาค)

แผนภูมิที่ 3

ผู้มีส่วนร่วมในงานวิจัย แยกตามภูมิภาค

อายุและเพศ

ผู้เข้าร่วมการสำรวจส่วนใหญ่อายุ 26-30 ปี (25%) และหรือ 31-35 ปี (21%) และมีเพศหญิงมากกว่าเพศชายเล็กน้อย โดยผู้หญิงตอบแบบสอบถาม 56% ต่อผู้ชาย 43% การกระจายของเพศและอายุในกลุ่มผู้ถูกสัมภาษณ์ก็ใกล้เคียงกัน โดยมีเพศชาย 42% ของตัวอย่างและเพศหญิง 58% และผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ (ประมาณ 51%) อายุอยู่ในช่วง 20 ปีครึ่งถึง 30 ปีครึ่ง

อาชีพ

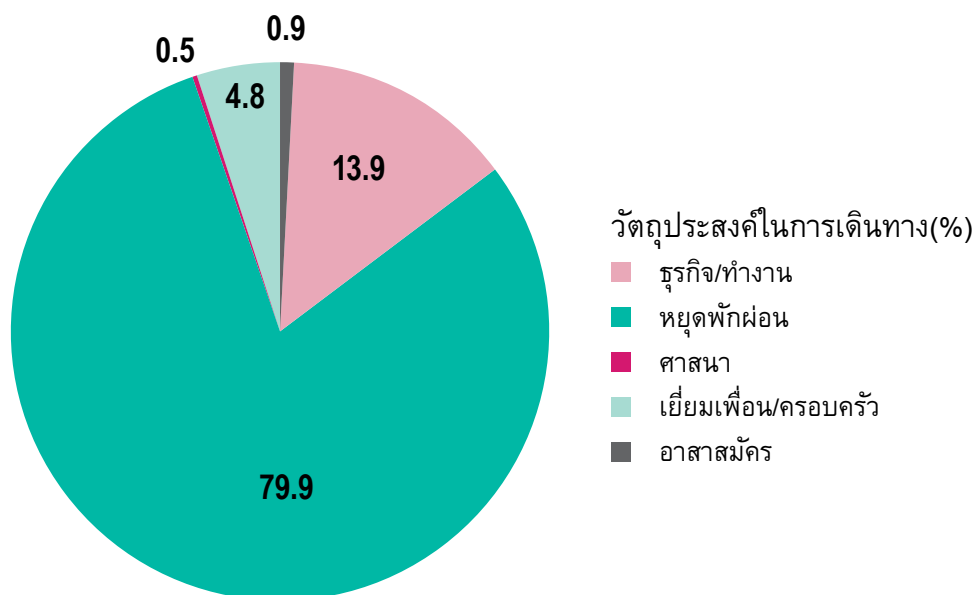
ผู้เข้าร่วมการสำรวจระบุอาชีพที่หลากหลายครอบคลุมตั้งแต่วิชาชีพ ไปจนถึงอุตสาหกรรมบริการและการค้าประเภทต่างๆ กลุ่มอาชีพที่พบมากที่สุดในกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามคือ ‘นักเรียน’ (7.2%) ‘เลขานุการ/จัดการสำนักงาน’ (6.7%) ‘สอนหนังสือ’ (5.7%) ‘ไอที/ออกแบบเว็บ’ (4.3%) ‘ทำงานบ้าน’ (3.8%) ‘ค้าปลีก/นักขาย’ (3.8%) และ ‘เกษียณ’ (3.4%) ในกลุ่มผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ ดูเหมือนจะมีแนวโน้มเป็นนักวิชาชีพ และ (จากการสนทนา) ระดับการศึกษาสูงกว่า (ในความเป็นจริง ก็เหมือนกับผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ถูกสัมภาษณ์จำนวนหนึ่งเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือบัณฑิตใหม่) อย่างไรก็ตามอาจจำเป็นต้องมีการวิจัยเพิ่มเติมก่อนจะตัดสินได้ว่าตัวแปรนี้ มีอิทธิพลอย่างไรต่อทัศนคติของนักเดินทาง

แผนการและประเภทของการเดินทาง

ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนมากเดินทางมาในแบบ เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยว (29.2%) หรือมากับเพื่อน (29.2%) มากับคู่สมรส (28.2%) หรือมาคนเดียว (24.9%) ส่วนที่ไม่ค่อยธรรมดา คือผู้ที่มากับลูก (11%) หรือมากับเพื่อนร่วมงาน (5.3%) รูปแบบนี้ก็สะท้อนออกมาในกลุ่มตัวอย่างที่ทำการสัมภาษณ์ด้วย ส่วนใหญ่ผู้ถูกสัมภาษณ์เดินทางกับเพื่อน (49%) หรือครอบครัว (19%) หรือมาคนเดียว (12%) ทั้งนี้ขึ้นกับการสัมภาษณ์ ใช้เวลานานเท่าใด อย่างน้อยบางครั้งผู้ถูกสัมภาษณ์ก็ได้เอ่ยถึงการเดินทางกับกลุ่มทัวร์ (14%) เดินทางกับบุตร (6%) หรือกับเพื่อนร่วมงาน (3.4%) ในขณะที่การศึกษานี้ไม่ได้ออกแบบให้เป็นตัวแทนกลุ่ม แต่ก็ดูเหมือนมีความสัมพันธ์กว้างๆระหว่างการแจกแจงประชากรกลุ่มนี้ และที่พบในสถิติการท่องเที่ยวในภูมิภาค (เช่นยูโรมอนิเตอร์ 2012)

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มใหญ่มากกลุ่มหนึ่งระบุวัตถุประสงค์ของการเดินทางว่า มาเพื่อท่องเที่ยว/พักผ่อน (79.9%) บางคนก็เดินทางมาทำงาน (13.9%) มาเยี่ยมเพื่อนและญาติ (4.8%) มาเป็นอาสาสมัคร (<1%) หรือมาเพื่อวัตถุประสงค์ทางศาสนา (<1%) (ดูแผนภูมิ 4) คล้ายกัน ผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่มาประเทศไทยเพื่อพักผ่อน และราว 8% ก็ได้ทำงานอาสาสมัครด้วย ซึ่งก็สอดคล้องกับจำนวนการมาท่องเที่ยว กิจกรรมที่โดดเด่นในคำตอบของแบบสอบถามคือ แผนการท่องเที่ยวนั้นรวมถึงการเยี่ยมชมสถานที่ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม (81.8%) ชื้อของ (62.2%) เที่ยวชายหาด (53.6% ได้ไปเที่ยวหรือกำลังไปเที่ยวอยู่) กิจกรรมผจญภัย (34%) ไปเที่ยวอุทยานแห่งชาติ (27.8%) และเที่ยวสถานที่กลางคืน (20.6%) ในขณะที่ไม่ได้เจาะจงถามเรื่องนี้ แต่ผู้ถูกสัมภาษณ์จำนวนหนึ่งอธิบายว่าพวกเขาใช้กรุงเทพฯ เป็นฐานเพื่อจะสำรวจเมืองที่เป็นแหล่งวัฒนธรรมและมีสิ่งแวดล้อมอื่นๆ (เช่น เชียงใหม่ เชียงราย ภูเก็ต และเกาะสมุย) และตั้งใจจะทำกิจกรรมเช่นดำน้ำตื้น และดำน้ำลึก ทำอาหารไทย และชมมวยไทยในระหว่างอยู่ในประเทศไทย

วัตถุประสงค์ในการเดินทางของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในส่วนที่เกี่ยวกับความพอใจในที่พักนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ระบุว่า พวกเขาอยู่ในโรงแรมระดับ 2-3 ดาว (41.2%) 4-5 ดาว (20.6%) หรือเกสต์เฮาส์ (18.7%) (ดูแผนภูมิที่ 4) ในขณะที่การกระจายนี้อาจเป็นผลมาจากชนิดของสถานที่ที่ไปสำรวจก็จริง แต่การที่ผู้เข้าร่วมวิจัยคนอื่นๆพักในรีสอร์ท (5.3%) ที่พักของนักเดินทางแบกเป้ (4.3%) บ้านเพื่อนหรือญาติ (4.3%) หรือในโฮมสเตย์ (1.4%) เป็นเครื่องบ่งชี้ (เมื่อรวมกับคำตอบข้างต้น) แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของประเภทของนักเดินทางที่มีส่วนร่วมในการศึกษา

นอกจากมาเที่ยวประเทศไทยแล้ว นักท่องเที่ยว 42.6% ของกลุ่มสำรวจได้ไปหรือกำลังจะไปประเทศกัมพูชา นักท่องเที่ยว 10.5% ได้ไปหรือกำลังจะไปสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และ 36.84% เคยไปหรือกำลังจะไปประเทศเวียดนาม ผู้เข้าร่วมการสำรวจได้ไปหรือกำลังจะไปสาม (31.1%) หรือสี่ (4.3%) ประเทศที่ทำการวิจัย และจำนวนที่มีนัยยะสำคัญ (21.1%) ระบุว่า เขากำลังจะเดินทางไปยังประเทศนอกภูมิภาค (รวมทั้งประเทศออสเตรเลีย ประเทศจีน ประเทศฟิลิปปินส์ ฮ่องกง ประเทศอินเดีย ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศญี่ปุ่น ประเทศมาเลเซีย ประเทศพม่า ประเทศสิงคโปร์ และประเทศสหรัฐอเมริกา)

แบบสำรวจภาษาอังกฤษ

โปรดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวท่าน

1. อายุของท่าน

18-20	☐	21-25	☐	26-30	☐	31-35	☐	36-40	☐
41-45	☐	46-50	☐	51-55	☐	56-60	☐	61-65	☐
66-70	☐	71-75	☐	76-80	☐	81-85	☐	86 +	☐

2. เพศ : ชาย ☐ หญิง ☐

3. อาชีพ _____

4. สัญชาติ _____

5. ประเทศที่อาศัยอยู่ ณ ปัจจุบัน _____

โปรดให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเดินทางท่าน

6. การเดินทาง(โปรดเลือกที่เหมาะสม):

คนเดียว	☐	กับคู่สมรส	☐
กับบุตร	☐	กับเพื่อนร่วมงาน	☐
กับเพื่อน	☐	ในฐานะส่วนหนึ่งของกรุ๊ปทัวร์	☐
อื่นๆ	_____		

7. วัตถุประสงค์หลักของการเดินทาง (โปรดเลือกเพียงหนึ่ง):

ธุรกิจ/งาน	☐	เยี่ยมเพื่อนและ/หรือครอบครัว	☐
วันหยุด/พักผ่อน	☐	อาสาสมัคร	☐
การศึกษา	☐	วัตถุประสงค์ทางการแพทย์	☐
วัตถุประสงค์ทางศาสนา	☐		
อื่นๆ	_____		

8. ที่พักในการเดินทางครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็น:

เกสต์เฮาส์	☐	รีสอร์ท	☐
โรงแรม 2-3 ดาว	☐	โรงแรม 4-5 ดาว	☐
ที่พักของนักแบกเป้	☐	โฮมสเตย์	☐
ครอบครัว/บ้านเพื่อน	☐		
อื่นๆ	_____		

9. ระหว่างเดินทางมาครั้งนี้คุณได้ทำ/จะทำอะไร ? (โปรดเลือกเท่าที่เกี่ยวข้อง)

เที่ยวชายหาด	☐	เรียนภาษา	☐
เที่ยวสถานที่ทางวัฒนธรรม/ประวัติศาสตร์	☐	เที่ยวอุทยานแห่งชาติ	☐
สถานที่เที่ยวกลางคืน	☐	เรียนทำกับข้าว	☐
ซื้อของ	☐	กิจกรรมผจญภัย	☐
อื่นๆ	_____		

(เช่น ดำน้ำ เล่นเจ็ตสกี ส่องแพ)

10. นอกจากประเทศไทยแล้วคุณจะไปไหนต่อ หรือได้ไปไหนมาบ้างในการเดินทางครั้งนี้?

(โปรดเลือกเท่าที่เกี่ยวข้อง)

กัมพูชา ☐ สปป.ลาว ☐ เวียดนาม ☐ อื่นๆ _____

11. คุณเดินทางมาประเทศไทยและ/หรือเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมกันแล้วนานประมาณเท่าไร ?

< 1 สัปดาห์	☐	1-2 สัปดาห์	☐	2-3 สัปดาห์	☐	1 เดือน	☐	1-2 เดือน	☐
2-3 เดือน	☐	3-6 เดือน	☐	6-12 เดือน	☐	>1 ปี	☐		

12. คุณเคยมาประเทศไทย สเปน ลาว เวียดนาม หรือกัมพูชามาก่อนหรือไม่ ?

เคย ☐ ไม่เคย ☐

ถ้าเคย ก่อนหน้านี้คุณมาประเทศเหล่านี้กี่ครั้ง ?

ประเทศไทย 1-2 ☐ 3-5 ☐ 6-10 ☐ มากกว่า 10 ☐

กัมพูชา: 1-2 ☐ 3-5 ☐ 6-10 ☐ มากกว่า 10 ☐

สเปน: 1-2 ☐ 3-5 ☐ 6-10 ☐ มากกว่า 10 ☐

เวียดนาม: 1-2 ☐ 3-5 ☐ 6-10 ☐ มากกว่า 10 ☐

13. โดยเฉลี่ยคุณเดินทางต่างประเทศบ่อยแค่ไหน ?

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เดินทางต่างประเทศ ☐ น้อยกว่าปีละครั้ง ☐

เดือนละครั้ง ☐ 2-3 ครั้งต่อปี ☐

มากกว่าเดือนละครั้ง ☐ 4-6 ครั้งต่อปี ☐

อย่างน้อยปีละครั้ง ☐ 7-10 ครั้งต่อปี ☐

โปรดเล่าเรื่องการวางแผนการเดินทางครั้งนี้เพิ่มเติม:

14. คุณค้นข้อมูลการเดินทางครั้งนี้โดย (โปรดเลือกเท่าที่เกี่ยวข้อง):

ออนไลน์ ☐ จากเว็บไซต์ _____

ใช้หนังสือแนะนำเที่ยว ☐ ชื่อ _____

ถามบริษัทนำเที่ยว ☐ ชื่อ _____

อ่านใบโฆษณาการเดินทาง ☐ ชื่อ _____

คำแนะนำปากต่อปาก ☐

อื่นๆ ☐ โปรดระบุ _____

ไม่ได้ค้นข้อมูลใดๆก่อนเดินทางเลย ☐

15. คุณจองการเดินทาง:

ออนไลน์ ☐

ผ่านบริษัทตัวแทนการท่องเที่ยว ☐

อื่นๆ ☐ โปรดระบุ _____

โปรดบอกว่าท่านทราบอะไรบ้างเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก

16. นอกจากที่ระบุอยู่ในการสำรวจครั้งนี้ คุณเคยได้ยินข้อความ ‘นักเดินทางที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก’ หรือ ‘การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก’ หรือไม่ ?

เคย ☐ ไม่เคย ☐

ถ้าเคย คุณเคยได้ยินมาจากที่ไหน?

17. ข้อความ “นักเดินทางที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก” หรือ “การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก” หมายความว่าอย่างไรสำหรับคุณ ?

18. คุณตระหนักหรือไม่ว่า เด็กบางคนกำลังถูกละเมิด หรือแสวงประโยชน์ โดยเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและเดินทางในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ?

ใช่ ☐ ไม่ใช่ ☐

ถ้าใช่ คุณตระหนักเรื่องนี้ก่อนมาถึงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือไม่ ?

ใช่ ☐ ไม่ใช่ ☐

ถ้าใช่ คุณได้ค้นคว้า หรือได้รับข้อมูลที่จะทำให้เด็กปลอดภัยจากการละเมิดหรือแสวงประโยชน์ก่อนเดินทางหรือไม่ ?

ใช่ ☐ ไม่ใช่ ☐

ถ้าใช่ คุณสืบค้น/ได้รับข้อมูลนี้จากที่ไหน/อย่างไร ?

19. ตั้งแต่มาอยู่ในภูมิภาคนี้คุณได้เคยเห็นสื่อโฆษณาเกี่ยวกับการปกป้องเด็กในท้องถิ่นให้ปลอดภัยจากการละเมิดหรือแสวงประโยชน์หรือไม่ ?

ใช่

☐

ไม่ใช่

☐

ถ้าเคย คุณเคยเห็นที่ไหน และสื่อนั้นเป็นอย่างไร ?

20. ในระหว่างเดินทาง คุณเคย (โปรดเลือกทุกข้อเท่าที่เกี่ยวข้อง โปรดเข้าใจว่าเด็กคือผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี เพื่อวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้):

ให้เงินเด็กขทาน

☐

ซื้อของจากเด็ก

☐

ถ่ายรูปเด็ก (ที่ไม่ใช่บุตรของตนเอง/เป็นส่วนของกลุ่มท่องเที่ยวของคุณ)

☐

ไปเยี่ยมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

☐

ไปเยี่ยมชุมชนแออัด

☐

เล่น/พูดกับเด็กในท้องถิ่น

☐

ทำงานอาสาสมัครกับเด็กในท้องถิ่น

☐

ได้เห็นเด็กที่ไม่มีคนดูแลบนถนน

☐

ได้เห็นเด็กทำงานในสถานที่สำหรับนักท่องเที่ยว (เช่น โรงแรม คาเฟ่ ภัตตาคาร)

☐

ได้เห็นเด็กทำงานในสถานบันเทิงกลางคืน (เช่น บาร์ คลับ)

☐

21. ในการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กและผู้เยาว์แบบนี้ คุณรู้สึกอย่างไร ?

22. คุณเคยเห็น หรือตระหนักเรื่องการแสวงประโยชน์จากเด็กในขณะที่อยู่ในภูมิภาค หรือไม่ ?

เคย

☐

ไม่เคย

☐

ถ้าเคย คุณได้เห็นอะไร หรืออะไรทำให้คุณตระหนัก?

ถ้าเคย คุณได้เตือนใครเรื่องที่คุณได้เห็นหรือไม่ ?

ใช่

☐

ไม่ใช่

☐

ถ้าใช่ คุณได้เตือนใคร อย่างไร? ถ้าไม่ เหตุใดจึงไม่ ?

23. ในฐานะนักท่องเที่ยวมายังประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คุณคิดว่ามันเป็นความรับผิดชอบของคุณที่จะต้องทำอะไรบางอย่าง เพื่อปกป้องเด็กในกลุ่มเสี่ยงหรือไม่ เพราะเหตุใด/เหตุใดจึงไม่ ?

24. ในฐานะนักท่องเที่ยวมายังประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คุณคิดว่า你会ทำอะไรได้ที่จะปกป้องเด็กและผู้เยาว์ในกลุ่มเสี่ยง ?

คุณมีความเห็นอื่นหรือไม่ ?

หัวข้อสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

ประชากร

รายละเอียดการเดินทาง และแผน และรูปแบบการเดินทาง

ประสบการณ์การเดินทางที่ผ่านมาและแรงจูงใจในการเดินทาง

ความเข้าใจเรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็กและการเดินทางที่ ‘มีความรับผิดชอบ’ ในรูปแบบอื่น

1. นอกจากที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยนี้แล้ว คุณเคยได้ยินข้อความ ‘นักเดินทางที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก’ หรือ ‘การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก’ มาก่อนหรือไม่ ? ถ้าเคย เคยที่ไหน ?
2. ข้อความที่ว่า “นักเดินทางที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก” หรือ “การท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก” มีความหมายอย่างไรต่อคุณ ?
3. คุณเคยได้ยินคำศัพท์เหล่านี้มาก่อนหรือไม่: ความรับผิดชอบ/จริยธรรม/ความยั่งยืน/การท่องเที่ยวด้านสิ่งแวดล้อม ? คำศัพท์นี้มีความหมายอย่างไรสำหรับคุณ ? แนวคิดนี้มีอิทธิพลต่อการเดินทางของคุณอย่างไรหรือไม่ ?

ความตระหนักในประเด็นการละเมิดและการแสวงประโยชน์จากเด็กในแวดวงการท่องเที่ยว

4. คุณทราบหรือไม่ว่าเด็กบางคนได้รับผลจากการละเมิดหรือแสวงประโยชน์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว?
5. ถ้าทราบคุณตระหนักเรื่องเหล่านี้มาก่อนที่จะมาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือไม่ ?
6. ถ้าใช่ คุณได้สืบค้นข้อมูล หรือได้รับข้อมูลว่าจะทำให้เด็กปลอดภัยจากการละเมิดหรือแสวงประโยชน์ ก่อนเดินทางหรือไม่ ?
7. ตั้งแต่มาอยู่ในภูมิภาคนี้คุณได้เคยเห็นสื่อโฆษณาเกี่ยวกับการปกป้องเด็กในท้องถิ่นให้ปลอดภัยจากการละเมิดหรือแสวงประโยชน์หรือไม่? ถ้าเคย คุณเคยเห็นที่ไหน และสื่อนั้นเป็นอย่างไร ?
8. ข้อมูลนี้มีอิทธิพลต่อการเดินทางของคุณอย่างไรหรือไม่ ?

การพบและการปฏิบัติต่อเด็กพื้นเมืองในแหล่งการท่องเที่ยว

9. คุณเคยมีปฏิสัมพันธ์อะไรกับเด็กในท้องถิ่นในระหว่างการเดินทางบ้าง (เช่น ให้เงินเด็กขอทาน หรือถ่ายรูปกับเด็กเป็นต้น) ?
10. คุณรู้สึกอย่างไรกับปฏิสัมพันธ์นี้ ?
11. คุณเคยเห็น หรือตระหนักเรื่องการแสวงประโยชน์จากเด็กในขณะที่อยู่ในภูมิภาค หรือไม่?
12. ถ้าเคย คุณได้เตือนใครเรื่องที่คุณได้เห็นหรือไม่ ? คุณได้เตือนใคร/อย่างไร ? ถ้าไม่ เหตุใดจึงไม่ ?
13. คุณจะทำอะไรถ้าเห็นเด็กกำลังขอทาน ?
14. คุณจะทำอะไรถ้าเห็นเด็กกำลังขายของบนถนน?
15. คุณจะทำอะไรถ้าเห็นเด็กทำงานในสถานที่ท่องเที่ยว/เป็นผู้ให้บริการอื่นๆ ?

ทัศนคติต่อเด็ก

16. คุณคิดว่านักเดินทางควรกระทำอะไรบางอย่างเพื่อปกป้องเด็กในกลุ่มเสี่ยงหรือไม่? เพราะเหตุใด/เหตุใดจึงไม่?
17. ในฐานะนักเดินทางมายังประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คุณคิดว่าคุณจะทำอะไรได้ที่จะปกป้องเด็กในกลุ่มเสี่ยง ?

การตอบสนองต่อสื่อรณรงค์เรื่องการท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก

18. หลังจากได้เห็นการรณรงค์นี้แล้ว ความคิดแรก หรือความรู้สึกแรกของคุณคืออะไร ? คุณชอบภาพและแบบของโฆษณาไหม ? เพราะเหตุใด/เหตุใดจึงไม่? คุณคิดว่ามีอะไรที่ปรับปรุงได้ ?
19. มีข้อมูลใดในโฆษณาที่เปลี่ยนความเห็นของคุณว่าคุณควร/ไม่ควรมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก ในระหว่างเดินทางอย่างไรหรือไม่ ? เพราะเหตุใด/เหตุใดจึงไม่ ?
20. คุณรู้สึกว่าการโฆษณาให้ข้อมูลเพียงพอ ว่าคุณจะเป็นนักเดินทางที่ปลอดภัยสำหรับเด็กอย่างไรหรือไม่ ?
21. คุณคาดหวังว่าจะได้เห็นการรณรงค์นี้ที่ไหน ? คุณจะแบ่งปันข้อมูลนี้กับเพื่อนหรือครอบครัวที่จะเดินทางมายังภูมิภาคนี้ หรือไม่ ? เพราะเหตุใด/เหตุใดจึงไม่ ?

Child Safe Tourism

Take action against abuse

www.childsafetourism.org

นักท่องเที่ยวที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก

ISBN : 978-616-361-180-2

ลิขสิทธิ์ © ๒๕๕๗ มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

childsafetourism@wvi.org